HELEN STAR

Un loc în inima ta

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA BIȚOIANU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Niciodată nu văzuse fetițe atât de frumoase. Amândouă în vârstă de opt ani, își păstraseră părul blond deschis și minunații ochi albaștri din copilărie. Părul și ochii moșteniți de la mama lor.

Daniel Marshall era în picioare în ușa camerei sale de la hotel. Să le vadă pe Kendall și pe Jessica, fiicele lui, la câțiva pași de el, îi tăiase tot cheful de a ieși. Resimțea același sentiment de mândrie și de tandrețe amestecate, la fel ca la nașterea lor. Ce ușurare să contate că anii de despărțire nu alteraseră nicidecum dragostea lui pentru ele.

Fetițele erau în plină discuție. În ciuda dorinței lor arzătoare de a le vorbi, ezita încă să se apropie de ele. De altfel, îl vor recunoaște oare? Îi era greu să recunoască, dar i-ar fi plăcut ca Annie VerHollan să fie prezentă la această

regăsire. Deoarece, deocamdată, sora lui Kathy era singura legătură dintre el și fiicele lui.

El observă cămășile lor de noapte din bumbac și papucii ciudați cu ciucuri de blană. "O ținută nu tocmai obișnuită pe un culoar de hotel", se gândi el. Ieșind din penumbra camerei sale, Daniel ciuli urechile. Nu se va arăta decât dacă se dovedea că aveau realmente nevoie de ajutorul lui.

– Ce vom face, Kendall? întrebă Jessica, neliniștită.

– Lasă-mă să mă gândesc puțin.

Kendall închise ochii, prefăcându-se că se concetrează. Daniel nu se putu stăpâni să nu zâmbească la acest spectacol.

– Cum vom face să ne întoarcem înăuntru? insistă Jessica, sărind de pe un picior pe altul.

– Lasă-mă să reflectez.

– Suntem închise afară. Când va veni Annie?

– După cumpărarea proviziilor pentru micul dejun.

– Vreau să revină imediat!

Daniel se încordă auzind hohotele din vocea fiicei lui. Dar Kendall părea că știe cum să descurce situația.

– Jessica dragă...., făcu ea, trecând o mână liniștitoare, aproape maternă, peste umerii surorii ei. Nu te necăji, Annie va ști să ne scoată din asta.

Ea tăcu un moment, în căutarea unei soluții.

– Știu! exclamă ea deodată.

Va găsi o femeie de serviciu să ne deschidă.

– Care femeie de serviciu? întrebă Jessica, strâmbându-se.

– Ei bine, cea care ne face paturile. Oh, ador să fiu la hotel! Dacă s-ar putea să rămânem aici pentru totdeauna.

– Mie nu. Deja aș vrea să fiu acasă. Nimeni nu încuie ușa cu cheia, acasă.

– Știu, Jessie! Hei, dacă am cânta un cântec de Crăciun, așteptând? Asta va face să treacă timpul mai repede. Ce spui de Jingle Bells?

Fetița care plângea ezită puțin, apoi sfârși prin a-și alătura vocea subțire celei a surorii ei mai îndrăznețe. Daniel zâmbi auzind cele două voci puțin false. Nu mai avea de-a face cu bebelușele pe care le părăsise ca să plece în Africa. Aveau doi ani, atunci. Se schimbaseră de când le văzuse ultima dată, acum doi ani, la înmormântarea mamei lor... Cât regreta că nu profitase de primii lor ani de viață. Kathy nu mai era acolo, dar nu se putea împiedica să-i poarte pică pentru că-l frustrase de cele două fiice ale lui.

Kendall și Jessica terminau un cuplet când ușile ascensorului se deschiseră, lăsând să apară Annie VerHollan. Ea le zări pe cele două copile și se repezi imediat spre ele, fără măcar să remarce prezența lui Daniel. Acesta se sprijini de pervazul ușii și-o examină pe tânăra femeie. I-ar fi dat optsprezece ani. Totuși, trebuia să aibă cel puțin douăzeci și patru, acum.

În doi ani, Annie nu se schimbase. Avea același păr blond auriu și aceeași siluetă armonios mulată în blugii ei gri cu roz. Tânăra femeie își păstrase toată prospețimea, înfățișarea ei adorabilă de liceană, chiar dacă anii adăugaseră acea maturitate care transformă o fată drăguță într-o femeie frumoasă.

Daniel se redresă, îngrozit. Niciodată n-o privise pe Annie cu acești ochi. Dornic să alunge cât mai repede asemenea gânduri din mintea lui, încercă să rememoreze cum ajunseseră să se deteste reciproc.

Se gândi o clipă să ia imediat legătura cu ea, dar se răzgândi. Gemenele n-aveau nevoie de asta. Cel mai bine era să-i lase un bilet lui Annie și să aștepte ca ea să-l sune, așa cum fusese prevăzut.

– Noi ne jucam, explică Kendall. Jessica și cu mine alergam pentru a merge să apăsăm butonul ascensorului și să revenim până la cameră înainte ca ușa să se închidă. Și apoi... a doua oară n-am reușit... Iată, acum suntem imboilizate aici! Dar tu, poți să deschizi ușa, nu-i așa?

Annie începu să râdă și scutură din cap.

– Aveți noroc să am cheia la mine! Altfel am fi putut rămâne blocate pe acest culoar o bună bucată de timp. Și cum ne-am fi luat micul dejun?

Ea își puse proviziile jos, apoi scoase cheia și o strecură în broască. Jessica se furișă în fața ei ca să-i țină ușa.

Annie se îndreptă imediat spre frigider pentru a pune acolo cumpărăturile de la băcan. Apoi, le servi un bol de cereale gemenelor, care se așezară în fața televizorului. Apartamentul în care erau instalate toate trei oferea tot confortul la care se putea spera într-un hotel modern.

Totuși, va trebui să le explice celor două neastâmpărate cum să se comporte într-un stabiliment ca acesta, se gândi Annie. Dar avea alte preocupări în minte. Sosirea lui Daniel îi fusese confirmată la recepție. El ocupa camera vecină, și aștepta telefonul ei.

Tânăra femeie se urcă pe un taburet în spatele barului, cu o ceașcă de cafea în mână. De acolo, putea să le supravegheze pe cele două fetițe, care erau fascinate de un program de desene animate. Ele nu păreau deloc preocupate. Totuși, Dumnezeu știe dacă erau conștiente de venirea tatălui lor astăzi. Poate le ieșise din cap, exaltate cum erau la ideea de a lua avionul pentru a merge să-și petreacă vacanța la New York.

Dacă Jessica și Kendall uitaseră sosirea lui Daniel, în schimb era departe de a fi cazul lui Annie. Simțea un ghem în stomac și avea o ușoară migrenă. Toate astea din cauza unui simplu telefon de dat. O dată mai mult, se întreba cum putuse ajunge la asta?

Printr-un gest nesăbuit, pur și simplu... Când Daniel îi trimisese un cec în alb pentru aniversarea și Crăciunul celor

două micuțe, crezuse că se sufocă de indignare. Un cec în alb! Cum îndrăznise? În felul acesta înțelegea să se achite de datoria sa față de fiicele lui? Orbită de furie, tânăra femeie completase cecul cu o sumă astronomică: un milion de dolari! Care au fost consecințele? Un telefon din Africa pentru început. În ciuda legăturii cu paraziți, Daniel se făcuse foarte bine înțeles, vorbindu-i fără ocolișuri. În ceea ce le privea pe gemene, ele câștigaseră un Crăciun în compania tatălui lor, ocazie ideală pentru a se cunoaște mai bine.

În definitiv, nu acesta fusese scopul manevrei?

Cu o ridicare din umeri, Annie încercă să-și alunge teama și ridică receptorul.

Ar fi putut merge să bată direct la ușa lui Daniel, dar nu se simțea în stare, dimineața asta.

El răspunse de la primul apel.

– Marshall, anunță el cu o voce rece și impersonală.

– Daniel? întrebă tânăra femeie, dregându-și vocea. Annie VerHollan la aparat.

Voiam să-ți spun că am sosit, și aș vrea să fixăm o întâlnire ca să ne vedem cu toții.

– Annie, este suficient să deschizi ușa de comunicare dintre camera mea și apartamentul vostru.

Nota de cinism din vocea lui îi amintea de alte conversații pe care ar fi preferat să le uite pentru totdeauna.

– Da, este o posiblitate, admise ea, dar micuțele urmăresc un film de desene animate și ar vrea să se îmbrace înainte să te vadă.

– Ascultă, Annie, dacă n-ai destulă autoritate în fața lor ca să te ridici, să închizi televizorul și să le spui să se îmbrace...

– Nu-i vorba de asta. Ele sunt în vacanță, și le-am permis să privească la televizor.

De ce era oare atât de slabă? Ce se întâmplase cu curajul ei?

– Cum vrei... Voi fi acolo într-o oră: ies să fac puțină mișcare. La întoarcerea mea, voi trece să vă iau ca să mergem undeva. Crezi că poți să le smulgi din fața televizorului, până atunci? încheie Daniel.

Acest sarcasm avu darul să-i redea tinerei femei toată combativitatea. Îi trânti receptorul în nas și, pentru a pune capac, se strâmbă la telefon.

Se întoarse pentru a arunca o privire micuțelor, și atunci își dădu seama că Jessica era foarte aproape de ea. Fetița avea un aer grav și-și privea mătușa drept în ochi.

– Annie, era tata? întrebă ea.

– Da, scumpo. Va veni peste o oră, o anunță ea îngenunchind lângă nepoata ei. O să-ți facă plăcere... dar te și temi puțin, nu-i așa?

Jessica clătină din cap, în timp ce lacrimi începură să-i curgă de-a lungul obrajilor.

Annie îi trase corpul firav în brațele ei și o strânse cu tandrețe la piept.

– Să nu uiți niciodată cât de mult te iubim, tatăl tău și cu mine, îi murmură ea acoperind părul blond al fetiței cu sărutări.

Aceste cuvinte părură s-o liniștească pe copilă, care încetă imediat să plângă.

Într-o oră, aveau tot timpul să se pregătească, toate trei. La urma urmei, într-un hotel, n-ai nici veselă de spălat, nici paturi de făcut, nici haine de călcat. Această vacanță prezenta câteva avantaje... încercă să se convingă Annie, silindu-se să-și păstreze calmul. Dar de ce se simțea întotdeauna stingherită când Daniel era în preajmă?

La drept vorbind, asta începuse de la prima lor întâlnire, cu câteva luni înainte de a se căsători cu sora ei. Kathy nu încetase să vorbească despre el din momentul când îl cunoscuse.

– Daniel are douăzeci și unu de ani, Annie, și a trecut deja prin multe. S-a născut la New York, a crescut în Africa, și acum este student la universitatea din Augusta.

Privind în urmă, n-avea nici o dificultate să identifice sentimentul pe care-l stârnise David în ea pe vremea aceea. Gelozia. Da.

Fusese geloasă pe acest bărbat care o acapara total pe sora ei mai mare, și rupsese intimitatea lor.

El era puțin mai în vârstă și mai rafinat decât băieții pe care Annie și tinerele fete de vârsta ei îi frecventau în mod obișnuit. De fapt, de fiecare dată când el venea la Avon, prietenele ei găseau întotdeauna pretexte să treacă pe acasă și să-i spună bună ziua. El se arăta atunci întotdeauna amabil și zâmbea la toată lumea. De fapt, Annie îl găsea cinic și paternalist. Dacă una din prietenele ei venea să-i vorbească despre el, ea schimba imediat subiectul.

Animozitatea adolescentei care era pe atunci se potolise cu timpul, cum devenea evident că Daniel Marshall nu era doar un capriciu pentru Kathy. Contrar părerii părinților ei, acesta începea să se gândească la căsătorie. Annie făcu atunci tot posibilul să-și depășească antipatia față de cel care se anunța drept viitorul ei cumnat. Daniel păruse să aprecieze eforturile ei, și zâmbetul lui păruse tinerei că devenise mai deschis, prietenia lui mai sinceră.

Și devenise în ochii ei un adevărat erou în ziua când el și Kathy acceptaseră s-o însoțească la un bijutier ca să i se facă găuri în urechi, în ciuda obiecțiilor părinților. Acest gest de independență și furia părintească pe care o declanșase în mod inevitabil aveau să pecetluiască legăturile lor de prietenie.

Mai târziu, când Kathy anunțase că era însărcinată și că se va căsători, Annie se bucurase de ceea ce i se părea căsătoria cea mai romantică a secolului. În schimb, nu era și părerea

domnului și doamnei VerHollan care nu vedeau nimic bun în această unire.

Ziua celebrării fu o zi minunată, debordând de bucurie și entuziasm, încât nimic nu reuși după aceea s-o facă să uite.

După nașterea copilului, Annie plecase pentru un sejur în Spania. În acel timp, copilul murise în mod neașteptat, de-abia în vârstă de câteva luni. Tânăra vrusese să se întoarcă acasă imediat, dar Daniel și Kathy insistaseră să rămână în Europa. Annie nu asistase la durerea care, timp de câteva săptămâni urmase acestei morți subite. Ea nu știuse nimic despre sentimentul de vinovăție al surorii ei, despre durerea mută a cumnatului ei, care începuse să macine relația lor. Imaginea pe care o păstrase deja despre această căsătorie era de armonie și de fericire.

Doi ani mai târziu, Kathy era din nou însărcinată. Și puțin după nașterea gemenelor, Daniel părăsise familia ca să plece în străinătate. Cuplul lor mergea în derivă. Kathy începu atunci să-i mărturisească surorii mai mici tot ce avea în inimă, și aceasta văzu cum sentimentele ei față de Daniel se schimbă din nou. Annie începu să-l urască fără reticență. Fiindcă o părăsise pe sora ei, dar mai ales pentru că distrusese iluziile ei cele mai scumpe asupra dragostei și căsătoriei.

Divorțul era inevitabil. Kathy încetă complet să facă aluzie la fostul ei soț; se mulțumea să încaseze cecul de pensie

pentru copii, și evita cu grijă să menționeze numele lui. În mod curios, această situație părea să-i convină lui Daniel. El nu dădu o singură dată vești despre el și nu mai călcă la Avon decât pentru înmormântarea lui Kathy, patru ani mai târziu. În acel moment, rămăsese o săptămână, și-i ceruse cumnatei lui să binevoiască să se ocupe de gemene până când va termina proiectul care-l ținea ocupat în Africa. Estima că mai avea un an, și promisese să revină îndată ce va fi posibil.

Annie crezuse atunci că se hotărâse în sfârșit să-și asume rolul de tată. Ea încurajă gemenele să-i scrie și să-i trimită desene. Daniel a răspuns prin scrisori lungi presărate cu anecdote plăcute și glume, într-un stil care nu-i era obișnuit. Annie începuse să-i aștepte scrisorile cu tot atâta nerăbdare ca și cele două fetițe.

Totuși, observă cu timpul că nu făcea niciodată aluzie la întoarcerea lui. Indispoziția tinerei femei creștea. El vorbise de un an, dar trecuseră deja doi... Doamna VerHollan remarcase triumfător că se aștepta la asta și Annie luase atunci apărarea lui Daniel, dar cu din ce în ce mai puțină convingere, totuși. Și apoi, într-o zi, primise acel faimos cec în alb. Ce insultă, ce ofensă, se gândise ea atunci. Și după acea zi, hotărâse să ia taurul de coarne.

Daniel se întorsese așadar în viața lor... Pentru Annie, fusese o luptă grea să-și convingă părinții de necesitatea

acestei călătorii până la New York... Gemenele aveau dreptul să-și vadă tatăl. Desigur, această întâlnire n-o încânta, și vacanța nu va fi fără îndoială dintre cele mai agreabile, dar era atât de importantă pentru Jessica și Kendall.

De altfel, în prezența gemenelor, Daniel va avea poate tactul să-și păstreze cinismul pentru el. Pentru Annie, se punea problema să se ocupe cât putea de bine de cele două fetițe și să le pregătească pentru revederea cu tatăl lor, absent atâta timp. Misiunea sa în Africa trebuie să fi ajuns la sfârșit acum, și se putea crede că se va ocupa în sfârșit de fiicele lui.

Annie se încordă la perspectiva de a-l lăsa să-și reia gemenele. Dar mai întâi, era săptămâna care se anunța. Pentru binele tuturor, cel mai bine era fără îndoială să nu revină asupra trecutului și să facă progrese.

***

Când auzi bătându-se la ușă, Annie se afla în camera micuțelor și încheia pieptănatul Jessicăi.

După cinci minute, deja, Kendall era în picioare lângă ușă, pândind vizitatorul. Ea fu cea care-i deschise, de la prima ciocănitură.

Annie auzi zvon de conversație în salon. Nu-și făcea nici o grijă pentru Kendall. Ea nu era deloc sălbatică și gata să trateze orice necunoscut drept un confident. Tocmai era în curs de a povesti călătoria lor de la Avon când mătușa și sora ei geamănă intrară în salon.

Daniel era la fel de seducător, ochii lui erau de același albastru ca oceanul într-o zi însorită. Era evident că trebuia să-și petreacă cea mai mare parte a timpului afară. Pielea nu părea bronzată, ci brună natural, ca și cum anii petrecuți sub soarele african îi schimbase definitiv culoarea.

– Atunci, Jessica a început să plângă, îi explica Kendall, și Annie i-a spus că nu poate să-i scoată centura de siguranță, dar putea să-i dea o pernă care era în cutia de bagaje de sub banchetă. Atunci a trebuit oprită mașina ca să coborâm. Apoi, Jessie și cu mine a trebuit să mergem la toaletă, și atunci Annie a spus că va aștepta până când...

Daniel ridică spre Annie o privire rugătoare, și tânăra femeie trebui să-și muște buza ca să nu izbucnească în râs. Nici nu se punea problema să-i vină în ajutor! Era timpul să cunoască satisfacțiile paternității... S-o facă să tacă pe Kendall va fi una din primele lui încercări.

– Ei bine, am impresia că ați făcut o călătorie senzațională, îi aruncă el fiicei sale. Sper că-mi vei povesti urmarea în amănunt, dar aș vrea mai întâi să spun bună ziua surorii tale și lui Annie.

Cum Daniel înainta spre ele, Jessica își ascunse fața în fusta mătușii ei. Tatăl ei se așeză pe vine ca să fie la înălțimea ei, dar înțelesese deja că nu va fi la fel de ușor de cucerit ca sora ei.

El îi lăsă timp să-și recapete curajul de a lăsa mâna lui Annie și de a-l privi în ochi.

– Bună ziua, Jessica, îi spuse el în fine. Sper că și tu ai ceva să-mi povestești despre călătorie. Dar ce-ai spune dacă vom ieși toți împreună? Annie mi-a spus că vrea să vă cumpere paltonașe noi de iarnă.

Fetița rămase tăcută.

– În felul acesta, continuă Daniel, poate vom putea să mergem mâine să patinăm pe gheața de la Rockefeller Center.

– Nu vreau să patinez, vreau doar să privesc, răspunse fetița.

– De acord, vom privi împreună.

Daniel se ridică și-și trecu o mână prin părul Jessicăi. Apoi se întoarse spre Annie. P

rivirea lui se înăspri ușor, în timp ce deschidea brațele s-o îmbrățișeze. Tânăra femeie fu mai surprinsă de propria reacție decât de această demonstrație neașteptată de afecțiune. Nu-i plăcea acest magnetism care o atrăgea spre el.

Cum el slăbi strânsoarea, o privi zâmbind.

Annie recunoscu imediat acest zâmbet pe care prietenele ei de odinioară îl găseau atât de fermecător.

– Ești la fel de frumoasă, murmură el. Este o plăcere să te revăd.

Apoi o sărută.

Un sărut de-abia schițat, aproape pe furiș, dar atât de neașteptat. Contactul buzelor sale, mirosul de brad al apei lui de toaletă, presiunea corpului lui asupra trupului ei... toate astea o readuceau pe Annie la fantasmele ei cele mai secrete.

Ce-l găsise? se gândi ea, în timp ce se îndepărtau unul de celălalt. Asta nu-i semăna deloc lui Daniel! Trebuise s-o facă pentru a liniști gemenele.

Dar acest sărut, atât de scurt cum fusese, declanșase în ea un val de emoții tulburătoare pe care ar fi preferat să le uite imediat.

Dar gemenele începuseră deja să-și îmbrace paltonașele uzate. Kendall îi explică lui Daniel că Annie încercase să comande altele după catalog, dar li se trimiseseră măsuri greșite.

Tânăra femeie se întoarse spre oglinda situată în spatele barului, sub pretextul că-și aranjează părăria. Avea un aer normal, slavă Domnului.

Respirând adânc ca să se calmeze, se întoarse, rugându-se ca Daniel să păstreze distanța...

Ieșiră toți patru din cameră, Annie închizând rândul. Odată pe stradă, Kendall fu în fruntea grupului, în timp ce Jessica, mai liniștită, țopăia în spatele surorii ei.

– N-ai crede că sunt surori gemene, nu-i așa? remarcă Daniel către Annie. Au personalități diferite.

– Știu. De fapt, majoritatea oamenilor nici măcar nu-și dau seama că sunt gemene. Fie că este vorba de fizic sau chiar de caracter.

Kendall clocotește de energie în timp ce Jessica este imaginea seninătății.

Totul va merge bine dacă se mulțumeau să vorbească despre micuțe, se gândi Annie. Această dragoste pentru gemene era poate singurul lucru pe care ea și Daniel puteau să-l aibă în comun.

Câteva minute mai târziu, un taxi îi lăsa în față la Macy's. Micul grup intră în marele magazin și porni imediat în direcția raionului pentru copii. Deși Crăciunul era aproape, nu era prea multă lume în magazin. Annie nu întârzie să găsească pentru gemene combinezoane de schi la un preț moderat, în timp ce Daniel insista să le ia în plus paltonașe lungi și ghetuțe îmblănite.

Pe măsură ce maldărul de haine creștea, entuziasmul gemenelor scădea. Annie nu înțelegea nimic. De obicei, adorau să facă multe cumpărături. Kendall fu cea care-i explică ce le necăjea pe ea și pe sora ei.

– Annie, întrebă ea cu neliniște, vom putea totuși să avem cadouri de Crăciun?

Daniel auzise cu siguranță. "Dacă râzi, Daniel Marshall, promit să te omor pe loc!" gândi tânăra femeie.

Dar el nu spuse nimic. Și în timp ce fetițele îmbrăcau paltonașele noi, el ceru ca celelalte lucruri să fie trimise la hotel. După aceea, împinse pe toată lumea într-un ascensor pentru a ajunge la etajul opt. Când trei perechi de ochi mirați se întoarseră spre el, nu se putu împiedica să nu zâmbească.

– Știți că Moș Crăciun face un mic tur pe aici în fiecare zi, declară el. Ei bine, m-am gândit că ar fi o idee bună să vă așezați amândouă pe genunchii lui și să-i cereți ce vreți de Crăciun... Și în timp ce sunteți pe genunchii lui, adăugă el cu un zâmbet, Annie va putea să se așeze pe ai mei!

Gemenele începură să chicotească pe înfundate și Annie clătină din cap, zâmbind fără să vrea.

Străbătură labirintul raionului de jucării, oprindu-se uneori ca să admire cele mai frumoase modele, ca acele automate care se mișcau în sunetul muzicii. Ajunși în fața unui mic podium, fetițele se fotografiară cu Moș Crăciun. Daniel profită pentru a vorbi cu Annie.

– Spune-mi, te-ai ocupat deja de cadouri de Crăciun?

Tânăra femeie trecu imediat în defensivă. Simțise o urmă de cinism în întrebarea lui.

– Da. Pot să-ți arăt o listă cu tot ce a sosit. Pachetele sunt în dulapul din camera mea. Și apoi, prefer să-ți spun, mi-am cumpărat câteva fleacuri... și chiar două sau trei lucruri pentru tine.

Daniel puse o mână pe umărul lui Annie, imitând gestul lui Moș Crăciun care era așezat la câțiva pași de acolo.

– Bineînțeles, sunt sigur că ai fost și tu o fetiță drăguță. Și banii nu sunt o problemă, nu-i așa?

Aluzia la acel faimos cec în alb era evidentă.

– Trebuie să-ți spun că este o adevărată plăcere să faci pe Moș Crăciun pentru tine însuți... încuviință ea. Mai ales cu banii altuia!

Se întoarse și se îndepărtă de el, grăbită să pună capăt acestei discuții.

Toată buna ei dispoziție dispăruse, înlocuită de un dezagreabil sentiment de neliniște.

Cum gemenele veneau spre ei, Daniel se apropie de Annie și termină discuția cu voce scăzută.

– Ard de nerăbdare să văd ce mi-ai cumpărat, mărturisi el. Praf de strănutat... sau un bilet de întoarcere în Africa?

Annie se întoarse repede spre el. Fețele lor aproape se atingeau, dar ea ignoră căldura din privirea lui, mângâierea respirației lui pe obrajii ei.

– De fapt, nu mi-a fost prea greu să aleg: o bucată de cărbune învelită într-o hârtie de cadou.

Fără să-și abandoneze zâmbetul, Daniel se duse să plătească la casă pentru fotografii. Coborâră toți patru scările rulante și ajunseră curând pe trotuar, în frigul acestei luni de decembrie. Tăcerea se instalase între ei de un timp, când Kendall luă cuvântul.

– Annie, am vorbit cu Moș Crăciun despre stiloul pe care-l vrei și despre papuci, o anunță Kendall. De fapt, tată, adăugă ea ridicându-și capul spre tatăl ei, de ce nu se mai vorbește cu Moș Crăciun când devii mare? Cum face să ghicească ce vrei? Nu știam ce ți-ar face plăcere, astfel că n-am putut să-i cer.

Daniel se aplecă să-i răspundă.

– La drept vorbind, draga mea, nu mai am nevoie de cadouri. Tu și Jessica sunteți cele mai frumoase cadouri de Crăciun pe care le-aș putea avea. Este mult timp de când aștept acest moment. Îmi vor trebui câțiva ani pentru ca dorința să-mi fie împlinită.

În timp ce se urcau într-un taxi, Annie se gândea la ultimele cuvinte ale lui Daniel. Hotărât lucru, nu înțelegea nimic despre bărbatul acesta. Își iubea fiicele, era mândru de ele. Atunci, de ce lăsase să treacă atâția ani fără să le vadă? De ce se mulțumise să le trimită cecuri la Crăciun?

În cursul câtorva ore pe care le petrecuse în compania lui, tânăra femeie crezuse că recunoaște calitățile bărbatului pe care-l apreciase atât de mult odinioară. Un lucru era

sigur, în orice caz: Daniel Marshall exercita încă asupra ei același farmec irezistibil. Și pentru a spune totul, părea chiar că efectul acestui farmec crescuse de-a lungul anilor. Dacă Annie era destul de cinstită cu ea însăși pentru a recunoaște, refuza totuși să cedeze acestuia.

Acest bărbat era o enigmă. Și avea zece zile s-o dezlege.

Capitolul 2

Daniel își croi drum prin mulțimea care se înghesuia la balustradă, în speranța să le zărească pe Annie și pe gemene pe pista patinoarului. El privi bradul de Crăciun luminat care se găsea în mijlocul Rockefeller Center. Deși era încă ziuă, decorațiunile electrice erau aprinse și-și reflectau luminile multicolore pe gheață.

În această dimineață, când fixaseră întâlnirea, el nu prevăzuse că prânzul lui de afaceri se va prelungi. Mai erau oare acolo sau preferaseră să se întoarcă la hotel nevăzându-l venind? O clipă, Daniel se mai întrebă ce va crede Annie despre el; și apoi, gândindu-se bine, hotărî să nu-i pese.

Doar gemenele contau. Și ele păreau într-adevăr fericite să-l revadă.

Cum nu vedea fetițele și nici pe Annie pe pistă, prins de o intuiție subită, aruncă o privire spre peretele de sticlă al restaurantului care domina patinoarul. Și nu întârzie să descopere două micuțe capete blonde ieșind din două paltonașe albastre. Se repezi spre intrarea restaurantului, strecurându-se prin mulțime.

Observând trioul de la intrare, înțelese că Annie era mama acestor două fetițe în toate sensurile acestui cuvânt. Făcuse bine că i le încredințase spre supraveghere după moartea lui Kathy. Situația politică în țara africană unde se găsea era atât de imprevizibilă, încât trebuise să amâne de multe ori data întoarcerii lui, până când proiectul de acolo să fie terminat. Pe de altă parte, nu era destul de nebun să le supună vreunui risc, luându-le acolo cu el.

Ce situație crudă... Copiii lui nu puteau să i se alăture, iar el, dinspre partea lui, nu putea să-și abandoneze munca. Acest contract era mult prea important: era primul, și Daniel trebuia să-l ducă până la capăt, pentru a reveni cu cele mai bune recomandări profesionale posibile.

Iată. Era unul dintre motivele pentru care îi ceruse lui Annie să se ocupe de fiicele lui. Ele tocmai suportaseră o pierdere cumplită. Daniel își amintea prea bine cât suferiseră, după moartea mamei lor. El vrusese să le consoleze, dar rămăsese ca un străin pentru ele, un străin chinuit de culpabilitate și de sentimentul eșecului. Ori,

gemenele aveau nevoie de o viață de familie, pentru a-și alina suferința. Și cei din familia VerHollan erau un model în această privință.

După moartea lui Kathy, clanul își strânsese rândurile pentru a face față durerii. Nu numai o dată auzise spunându-se: "Micuțele sunt tot ce ne-a rămas de la Kathy". Dar trăise toate astea din exterior, și se simțise întotdeauna exclus.

Nimic nu conta mai mult pentru el decât să-și știe fiicele fericite... De aceea, Daniel acceptase să le lase în Georgia până când își vor depăși durerea, până când vor fi pregătite să-l accepte în viața lor. Și alegerea lui Annie se impusese pentru a se ocupa de cele două micuțe.

Aceasta își dădea oare seama până în ce măsură acest cec de un milion de dolari folosea planurilor lui? Pentru Daniel, această vacanță de Crăciun era momentul ideal ca să devină în sfârșit o persoană reală în ochii fiicelor sale. Ele puteau astfel să dea o față celui care le scrisese acele scrisori după moartea mamei lor.

Un lucru era de sperat: să nu fie prea târziu.

Erau toate trei atât de absorbite de spectacolul patinatorilor care se învârteau pe gheață, încât nu-l văzură apropiindu-se. El puse o mână pe umărul lui Annie și tânăra femeie tresări.

– Tată, tată! strigară în cor fetițele.

Daniel vru să-i prezinte scuze lui Annie, dar aceasta îl opri cu un gest al mâinii.

– Sunt atât de mulțumită că ne-ai găsit! exclamă ea cu un zâmbet surprinzător. Am pândit un timp intrarea patinoarului, dar cum am sosit cu întârziere, m-am temut că ne-am pierdut.

– V-a fost greu să găsiți un taxi?

Annie clătină din cap.

– S-ar spune că este o conspirație! În timp ce tu n-ai decât să ridici brațul ca să apară unul.

– La drept vorbind, sunt mai curând mulțumit că n-ați găsit unul prea repede, deoarece mă scutește de mustrări din partea ta. Și prefer mult mai mult zâmbetul tău.

Imediat, fața lui Annie se întunecă și ei se priviră în tăcere. Daniel văzu în ochii tinerei femei cum strălucește dorință, apoi tulburare, și în fine furie. Daniel înțelegea. El însuși simțise aceste sentimente amestecate.

– Credeam că vă găsesc pe toate trei pe gheață, arătă el întorcându-se spre gemene.

Jessica scutură viguros din cap.

– Annie voia să patinăm, dar noi am preferat să privim... Pare într-adevăr greu! remarcă ea întorcându-se spre pistă.

– Sunt patinatori experimentați aici, îi explică Daniel. Ce-ați spune dacă v-aș duce la patinoarul din Central Park? Nu este atâta lume, și este mai ușor pentru a învăța.

Înainte ca ele să aibă timp să răspundă, un chelner se apropiase să le întindă un meniu.

– Eu iau un hot dog și Jessica o înghețată de ciocolată cu sos caramel, interveni imediat Kendall.

– Și tu? o întrebă Daniel pe Annie.

Ea zâmbi malițios.

– Ceai însoțit de această minunată prăjitură Forêt Noire.

– Văd că tot nu reziști la ciocolată, așa-i?

– Este vacanță, nu?

Daniel închise meniul, apoi îl restitui chelnerului fără s-o părăsească pe Annie din ochi.

– O Forêt Noire și pentru mine, spuse el. Spuneți-mi, reluă el adresându-se gemenelor, vreți să încercați patinajul înainte să părăsim Nez Yorkul?

Kendall fu mai întâi încântată.

– Oh da! Nu putem să facem acasă, n-aveam aproape niciodată gheață.

– Dar uneori ninge, precizează Jessica.

– Și o dată, continuă sora ei, când aveam trei ani, zăpada a rămas toată noaptea, și mama ne-a permis să ieșim în miezul nopții ca să facem un om de zăpadă!

– Eu nu încetez să-i spun că a auzit atât de des spunându-se povestea asta, încât crede că și-o amintește, remarcă Annie zâmbind.

– Da, înțeleg.... făcu Daniel.

El se întoarse spre gemene.

– Unchiul vostru Davis, le explică el, este ferm convins că își amintește ziua când "Pe aripile vântului" a ieșit pe ecrane. Cum ar putea cineva încă în scutece să-și amintească asta? Este imposibil... Îți amintești de Davis, Annie?

Tânăra femeie clătină din cap.

– Ei bine, acum trăiește la New York.

– A revenit în Statele Unite?

– Da.

Pe pistă, doi adolescenți patinau în compania unei perechi mai în vârstă.

– În fiecare an, explică Daniel, bunica ne ducea, pe mine și pe fratele meu, să patinăm. După părerea ei, era cel mai bun mod de a începe vacanța de Crăciun. Din acest motiv doream să vin astăzi aici, cu voi... Este un fel de tradiție în familia Marshall.

– Este adevărat, tată? întrebă cu voce mică Kendall. Vă duceați să patinați?

– Sigur. Bineînțeles, am crescut în Africa. Dar la fiecare Crăciun, părinții mei erau atât de ocupați la misiune, încât ne trimiteau la New York, la bunica.

Kendall păru foarte impresionată. În schimb, Annie părea să oscileze între amuzament și neîncredere.

– Este adevărată, povestea asta? întrebă ea.

Cum Daniel clătina din cap, Kendall reluă:

– Povestește-ne restul!

Să vorbească despre trecut, îi procura o senzație de căldură agreabilă. Își punctă povestea cu detaliile cele mai pitorești, prea fericit să demonstreze că spiritul de familie nu era apanajul celor din familia VerHolln.

– Și apoi, bunica a devenit puțin prea slabă ca să continue să patineze și atunci se mulțumea să ne aștepte, așezată la o masă în fața unor ciocolate calde pe care le comanda pentru noi. Noi rămâneam atât de mult pe gheață, încât eram evident reci când ajungeam lângă ea. Dar nouă ni se părea delicioasă în ciuda acestui fapt!

Daniel o observă pe furiș pe Annie. Era limpede că bănuia că inventase complet această poveste, cu scopul de a face concurență familiei VerHollan. Câteva amănunte suplimentare o vor convinge poate de veridicitatea poveștii lui.

– Când am intrat la universitate, reluă el, eram prea "bătrâni" ca să patinăm, dar simțeam tot atâta nevoie s-o vedem pe bunica noastră, cum de altfel avea și ea nevoie de prezența noastră. Ne plăcea plăcea pur și simplu să fim împreună și să privim patinatorii în fața unei cești de ceai.

Înainte de a evoca aceste amintiri, Daniel nu realizase niciodată cât de mult contase această tradiție în viața lui. Ocaziile de a-și împărtăși astfel sentimentele erau rare. Și nu se temea acum decât de un lucru: ca Annie să nu-și bată joc de ele.

– Este ciudat cum unele tradiții contează într-o familie, se mulțumi ea să remarce.

– Da, lui Davis și mie ne plăcea foarte mult să privim patinatorii. Bunica a murit acum doisprezece ani și, de atunci, am încetat să venim. De asemenea, ei au renovat patinoarul, acum câtva timp, dar amintirile nu se șterg atât de ușor.

Gemenele erau încă la fel de fascinate de spectacolul patinoarului. Annie se întoarse spre Daniel.

– Tradiția de Crăciun în familia Marshall... Și când mă gândesc că atunci când ai apărut la Avon, eram convinsă că n-aveai trecut.

– Trebuie să te înclini în fața evidenței, Annie, sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știi despre mine.

– Ei bine, de ce nu umpli lacunele mele? întrebă tânăra femeie cu un real interes.

Daniel încercă să ghicească motivele profunde ale acestei invitații de a vorbi despre el. Annie voia oare să-i câștige încrederea, să afle amănunte despre trecutul lui pe care le-ar putea apoi folosi împotriva lui? Sau era doar bunăvoință, aceeași bunăvoință de care dădea dovadă față de gemene? Dar aceste motive aveau puțină importanță, în definitiv. Annie părea gata să facă pace cu el, și el nu putea decât să accepte acest armistițiu.

– Vrei așadar să-ți povestesc viața mea? Ce ai vrea să știi?

– Ești născut la New York, vreau să spun chiar în oraș? întrebă ea, vizibil stânjenită.

– Nu-mi spune că faci parte din acei oameni care nu-i admiră decât pe cei din New York?

– Nicidecum.

Răspunsul venise prea repede ca să nu fie o minciună.

– Davis și cu mine ne-am născut într-un orășel din nordul statului, preciză Daniel. Tatăl meu era pastor acolo, înainte de a se hotărî să accepte o misiune în Africa.

– Tatăl tău este pastor? exclamă ea, ca și cum era surprinsă că un om evlavios poate să dea naștere unui asemenea fiu.

Daniel nu se formaliză de o astfel de reacție.

– Desigur, făcu el. Aveam șapte ani când am plecat în Africa. Și părinții mei au rămas acolo până la moartea lor. Ei n-au revenit niciodată în Statele Unite, decât pentru colectarea de fonduri de susținere.

– Ce studii ai făcut?

– Mama era profesoară, și în jurul nostru erau mulți cercetători care mi-au trezit interesul pentru inginerie. Când am fost la vârsta de a intra la liceu, am primit o bursă pentru a merge să studiez la seminarul teologic din Virginia. Am avut multe de recuperat, în special la matematică. Dar am muncit cu îndârjire, deoarece știam că voiam să devin inginer.

– Nu ți-a fost greu să-ți părăsești familia? întrebă atunci Annie.

Venind de la o VerHollan, această întrebare n-avea nimic uimitor. Nici un membru al acestei familii nu trebuise niciodată să depășească limitele Avonului!

– Ba da, bineînțeles! Dar era timpul să mă lansez singur în viață. Părinții noștri ne-au încurajat întotdeauna să fim independenți, să facem noi experiențe. Și eram curios să știu care era viața în Statele Unite, această țară pe care o părăsisem de atâția ani.

– Eu am fost crescută într-un mod atât de diferit, remarcă Annie. Este ca și cum am aparține la două culturi distincte, împărtășind aceeași limbă.

Daniel izbucni în râs, observând fața Anniei încadrată de părul ei auriu.

– La drept vorbind, nu eram chiar sigur că vorbesc aceeași limbă ca voi când am debarcat în Georgia! Acel accent din sud mi se părea la fel de ciudat ca sârbo-croata...

– Cum așa? făcu Annie, exagerând accentul ei sudist. Noi n-avem deloc accent. Voi sunteți cei care vorbiți ciudat!

– Kathy mi-o repeta întotdeauna.

Daniel regretă imediat această observație.

El se grăbi să schimbe subiectul, în speranța de a face o diversiune și de a readuce un zâmbet pe fața Anniei, care se întunecase.

– Să știi, reluă el, mi-ar plăcea să petrecem o seară cu Davis, cât suntem la New York.

Stratagema reuși, dar o notă de amărăciune se simțea în cuvintele tinerei femei.

– Sunt uimită că a revenit la New York, mărturisi ea. Credeam că se hotărâse să rămână în Europa. Ar fi bine ca gemenele să poată să-l întâlnească, deoarece nu l-au văzut decât o dată sau de două ori, cred. Familia este atât de importantă.

Cum putea să spună așa ceva?

Daniel trebui să facă un efort ca să nu-i arunce în față ce gândea. În timpul acestor ani, familia VerHollan îl ținuse departe de propriii săi copii și iată că Annie îi ținea discursuri despre importanța familiei.

Chelnerul sosi în fine cu comenzile lor și masa fu imediat încărcată de bunătăți unele mai apetisante decât altele. Daniel se miră de asemenea de mărimea lor.

– Vei putea să termini totul? o întrebă el pe Jessica.

– Nu știu, recunoscu ea, dar voi încerca. Nu vreau mai ales să-l dezamăgesc pe bucătar...

– Înțelegi, îi explică Kendall tatălui ei, Annie devine foarte furioasă când Ray vine să se plângă de ce-a pregătit ea. Domnișoara Winston spune că nu trebuie să dezamăgești bucătarul și trebuie să savurezi totul chiar dacă te gândești că n-o să-ți placă.

Daniel întoarse o privire întrebătoare spre Annie și aceasta începu să se apere.

– Acest bărbat n-are nici un simț de aventură! Se vede de fiecare dată când îi servesc sushi. În afară de pui fript sau biftec, nu-i place nimic... Dar presupun că micile noastre decepții provinciale nu te interesează, se grăbi ea să adauge.

– Dimpotrivă! Este ziua dezvăluirilor, pe cât se pare. Vorbește-mi puțin despre acest Roy...

Cum mătușa ei ezita, Kendall nu se lăsă rugată să răspundă în locul ei.

– Este prietenul Anniei. Este profesor de gimnastică la școală. Noi îl vom avea anul viitor și domnișoara Winston va fi învățătoarea noastră.

Numele de Winston îi era familiar lui Daniel, dar nu auzise niciodată vorbindu-se despre acest Roy. Își imagina un bărbat numai mușchi, conducând o mașină deformată de lovituri, sau și mai bine încă, un vechi Land-Rover, cu o pușcă în spate... pe scurt, genul de personaj pe care nu-l putea suporta.

Annie bătu mâna lui Kendall înainte s-o întreruptă.

– Roy este prietenul meu întocmai ca Mary Jane Winston, preciză ea. Noi petrecem unele momente împreună, asta-i tot. Și apoi, îi plac gemenele și.....

– Mi-a spus că voia să se căsătorească cu o blondă frumoasă, crezu Jessica potrivit să spună, pufnind.

Dar eu nu sunt încă la vârsta să mă mărit.

Daniel se întoarse spre Annie și-și ridică sprâncenele, încurajând-o să continue. Dar tânăra femeie le ajuta pe gemene să-și termine înghețata.

Această conversație cu privire la Roy îl intriga. Așadar, exista un bărbat în viața ei. Asta explica poate de ce Annie își manifestase brusc dorința ca cele două micuțe să fie luate în grijă de tatăl lor. Fără îndoială, se pregătea să-și facă viața cu acest mâncător de biftec prăjit și gemenele deveniseră prin urmare un obstacol.

Asta cădea bine, deoarece Daniel le voia lângă el, o știa cu certitudine, acum. Entuziasmul lui Kendall, seninătatea Jessicăi îl cuceriseră și începea să vadă deja lumea într-o altă lumină. Ieri, totul i se părea trist și cenușiu, dar când le văzuse pe gemene își recăpătase speranța în viitor. Și dacă Jessica și Kendall îl iubeau la fel cum le iubea el, totul va fi cât se poate de bine.

Annie surprinse expresia îngrijorată a lui Daniel. Ce se întâmpla cu el?

Obosise oare deja să facă pe bunul tată de familie? Și-a amintit în ultimul moment de o întâlnire importantă? Sau nu era în definitiv decât un mizantrop, incapabil să profite cu toată seninătatea de un singur moment de bucurie? Tânăra femeie se simți cuprinsă de o iritare confuză. De ce oare unele persoane erau atât de complicate?

– De ce nu vă duceți la marginea patinoarului? le întrebă ea pe gemene, care terminaseră masa. Venim și noi în cinci minute.

Daniel plăti nota. Se înfundă în scaun și o scrută pe Annie cu privirea. Cum îl fixa și ea, el clătină ușor din cap și zâmbi.

De ce îi arunca această privire când erau pe punctul să plece? Annie avea impresia că el încerca să se lămurească în privința ei. Totuși, ea n-avea nimic să-i ascundă, fusese totdeauna directă și sinceră cu el... ceea ce nu se putea spune despre el.

Își împreună cât putu de calm mâinile pe masă, și scuturã din cap.

– Este într-adevăr un mister, Daniel, declară cu un zâmbet slab. Am petrecut o oră foarte agreabilă, și mi se pare că acum faci tot posibilul să strici totul. Nu înțeleg.

Daniel lăsă această întrebare în suspensie, vizibil puțin dispus să-i vină în ajutor tinerei femei. Își încrucișă brațele la piept, apoi se sprijini de spătarul scaunului.

– Spune-mi, Annie, ce încerci de fapt?

Această întrebare o lăsă cu gura căscată.

– Nimic! Aș vrea doar să-ți dai seama ce fetițe minunate ai.

– Mă așteptam să-mi spui asta, dar știu că este vorba de altceva. De ce vrei ca ele să mă cunoască mai bine? făcu el aplecându-se peste masă, cu o privire acuzatoare.

Ce beneficiu aștepți din asta?

– Daniel, nu înțeleg nimic din ce încerci să-mi spui, răspunse Annie cu o voce tremurătoare. Fapt este că ești tatăl lor și că au ajuns la vârsta când este important ca ele să învețe să-l cunoască cine este. Dacă n-ai intenția să revii acasă și să-ți joci rolul, cel mai puțin ce poți face este să vii să le vezi din când în când. Singurele două persoane cărora le face plăcere această experiență sunt afară și privesc patinatorii... Cât despre mine, sincer vorbind, am văzut destul. Că asta te plictisește, că ești incapabil să te pui în locul lor, nu faci decât să confirmi părerea pe care o am despre tine.

Cu aceste cuvinte, tânăra femeie se ridică în picioare. Inspiră lung, ca să-și potolească furia surdă care o stăpânea.

– Noi ne întoarcem la hotel, îi aruncă ea prompt. Ne vom vedea mai târziu.

Și părăsi în grabă restaurantul. Mai bine să înfrunte mulțimea newyorkezilor grăbiți decât să mai rămână o secundă în plus în compania lui!

Capitolul 3

În ciuda disputei de la patinoar, Daniel se întoarse cu Annie și cu gemenele la hotel. Sosite în hol, fetițele se repeziră să cheme ascensorul. Annie oftă. Văzuți din exterior, trebuia să treacă toți patru drept o familie ca oricare alta: mama, tata și cele două fiice ale lor, însuflețiți cu toții de apropierea Crăciunului. Nimeni nu trebuia să-și dea seama de tensiunea care domnea între cei doi adulți.

Erau în ascensor. Kendall, conform obiceiului ei, nu înceta să sporovăiască, punând întrebare după întrebare, și abia lăsa timp tatălui ei să-i răspundă. Când ușile culisante se deschiseră, Daniel o luă de mână pe Jessica, în timp ce Kendall alerga deja pe culoar cu cheia.

Annie, puțin retrasă, îi observă. Hotărât lucru, acest bărbat era o enigmă. Părea să știe de ce avea nevoie fiecare

fetiță, făcând dovada unei sensibilități care era în contradicție cu atitudinea lui dintotdeauna. Dacă el arătase vreun interes pentru gemene înainte ca ea să facă presiuni asupra lui, ar fi știut să se arate mai tolerantă, acum. Dar cum să uite și să ierte toate acele luni, toți acei ani când el nu se manifestase niciodată? Bineînțeles, trimisese întotdeauna cecul, cu punctualitate, dar fără să adauge vreodată un cuvânt de însoțire.

Toți acei ani pierduți... Chiar după divorț, de ce-și lipsise fiicele de prezența lui? Era oare un mijloc de a-și lua revanșa? Daniel își dădea seama că era perdant, ca și cele două micuțe?

De fapt, poate era pe punctul de a înțelege, chiar în acest moment... Se simțea vinovat și asta putea explica proasta lui dispoziție.

Apartamentul fusese aranjat în timpul absenței lor. Încântate, Kendall și Jessica alergau dintr-o cameră în alta, ca să verifice dacă paturile fuseseră făcute, și masa debarasată. Daniel și Annie se întoarseră unul spre celălalt zâmbind, amuzați de încântarea naivă a fetițelor.

– Tată, tată, vrei să te joci cu noi? strigă Kendall, trăgându-l pe tatăl ei în camera de zi.

– Și dacă ați veni amândouă în camera mea, mai curând? Am ceva care v-ar putea ajuta să aveți răbdare până la Crăciun.

Annie le lăsă și se întoarse în camera ei. Apoi, așezându-se pe pat, luă telefonul și formă numărul părinților săi, la Avon. Le promisese să-i sune din două în două zile; Annie știa că se vor simți singuri de Crăciun, anul acesta.

– Alo? făcu vocea blândă și catifelată a Lilianei VerHollan.

– Bună ziua, mamă, sunt Annie.

Inutil să încerce să spună mai mult. Doamna VerHollan se lansase deja într-o conversație, cu viteza unei rachete părăsind atmosfera.

– Draga mea! Am așteptat toată după-amiaza telefonul tău. Noi trebuia să mergem la Bennet, dar i-am spus tatălui tău că nu se pune problema să mă mișc înainte de a avea vești de la voi. De ce nu m-ai sunat, ieri? Uită povestea aceea cu telefonul la două zile. Poți suna cu taxă inversă, n-o să murim din asta! Cu această călătorie cu avionul, mi-era teamă să nu se fi întâmplat ceva. Dar Wallace mi-a repetat că era o prostie, că se revizuiesc permanent aparatele. Totuși, mă întrebam ce se va întâmpla în acel oraș teribil. În fine, ne-am făcut sânge rău...

Annie se răsturnă pe pat, fără a scăpa receptorul. Știa de unde avea Kendall această capacitate de a vorbi fără să lase timp interlocutorilor să intervină. Cât despre "sânge rău"... Lilian își făcea deja griji când fiica sa mergea la Augusta, darămite la New York! Din fericire, soțul ei era acolo pentru a-i tempera neliniștea.

Ascultând cu o ureche distrată flecăreala mamei, Annie aștepta o pauză.

– Bărbatul acela este cu voi?

– Da, mamă, Daniel este cu gemenele chiar în acest moment.

– Este oare prudent să-l lași singur cu ele?

Tânăra femeie își ridică ochii spre cer. Slavă Domnului că mama ei nu este prezentă decât la telefon. O clipă, aprecie câtă dreptate avusese Daniel să insiste ca ei să se întâlnească la New York.

– Mamă, este normal să fie singur cu ele! Este tatăl lor, totuși!

În camera vecină, îi auzea pe Daniel și pe fiicele lui flecărind și râzând.

– Vreau să vorbesc cu Kendall și cu Jessica, ceru doamna VerHollan.

– Mamă... oftă Annie. Ți-am spus deja că ele au nevoie de timp pentru a construi o relație cu tatăl lor. Riști să le tulburi, și n-au nevoie de asta în acest moment.

– Asta-i bună! Atunci de ce m-ai sunat, dacă nu pot nici măcar să vorbesc cu bebelușele mele?

– Sunt nepoatele tale, mamă, nu bebelușele tale. Ei bine, te-am sunat ca să te anunț că am sosit cu bine. Sărută-l pe tata din partea mea... mă auzi?

– Da, te aud, i-o întoarse Lilian fără să-și ascundă furia.

Bun, nu văd de ce am continua această discuție dacă persiști să fii atât de dezagreabilă. S-ar putea să nu fiu aici când vei suna data viitoare.

O amenințare în aer... gândi Annie. Totuși, o cunoștea destul pe mama sa ca să-i aprecieze decepția.

– Ascultă mamă, te iubesc, și le iubesc și pe micuțe și încerc doar să fac cum este mai bine.

– Asta spui tu! Dar mă întreb de când te crezi mâna dreaptă a Atotputernicului, Annie.

– Este o dezbatere veche, mamă.

Răbdarea și simțul umorului ale Anniei începuseră să slăbească în mod serios. O auzi pe mama ei oftând la celălalt capăt al firului. Ghicea deja ce va urma.

– Annie, știu că tu crezi să faci cum este mai bine, și știu că nu-ți ușurez sarcina, dar gemenele îmi lipsesc cu adevărat. Nu-l scăpa din ochi pe Daniel, mai ales nu-l lăsa să le răpească pe iubitele noastre.

Tânăra femeie trebui să-și muște buzele ca să nu izbucnească în râs: Daniel răpindu-și propriii copii, ce absurditate!

– Asta este... Bun, la revedere, mormăi ea, înainte de a închide.

Frecându-și ceafa, deschise un sertar și căută o aspirină. Se gândi o clipă s-o sune pe Mary Jane, pentru a primi încurajări și susținere morală, pe care mama sa știuse să i le aducă.

Se bătu la ușă în timp ce ridica din nou receptorul.

– Annie, vino să vezi!

Era vocea lui Kendall, care aștepta în spatele ușii s-o ducă în camera vecină.

O casă de păpuși în stil african era pusă pe podea în mijlocul unui munte de hârtie de ambalaj și de cutii de carton. De fapt, era vorba de un mic sat compus din trei colibe de pământ în care evoluau șapte personaje în costume locale. Existau de asemenea câteva animale sculptate în lemn și pictate cu migală.

– Tata le-a făcut pentru noi.... Ia te uită! Privește! Se poate deschide spatele casei și să faci să intre oamenii!

Kendall, în culmea exaltării, se întoarse spre tatăl ei.

– Spune, tată, unde își garează mașinile?

Daniel izbucni în râs și începu să vorbească despre modul cum trăiau oamenii în aceste sate africane. El folosea personajele ca să-și ilustreze povestea și Annie, așezată pe canapea, asculta la fel de atentă ca gemenele, pasionată de această evocare ciudată și sensibilă a vieții africane.

Cât de în largul lui era cu copilele.... Și după aceste două zile, Annie era acum sigură că nu era un joc. El își iubea fiicele, asta sărea în ochi. Cum va avea oare curajul să plece din nou în Africa după acest timp petrecut cu ele?

Camera era agreabilă, foarte confortabilă și decorată cu gust. Locul ideal pentru o cină de îndrăgostiți. Dar Annie nu

era într-o dispoziție romantică, seara asta. Aruncă o privire în jurul ei, oprindu-se asupra celor două fotolii albastru intens instalate de fiecare parte a căminului, și separate de o măsuță joasă. Un covor oriental elegant acoperea podeaua.

Apropiindu-se de șemineu, se gândi la o duzină de moduri de a scăpa de Daniel astă-seară. Desigur, ar fi preferat o retragere strategică în camera sa, dar aveau de discutat despre anumite lucruri, trebuia să ia decizii. La ce bun să amâne scadența, asta n-ar fi făcut decât să prelungească jena. Și migrena persistentă a tinerei femei indica fără dubiu că tensiunea era la maximum.

Cu privirea pierdută în flăcări, se gândea la ultimele ore scurse. Daniel păruse că apreciază simpla rutină domestică, jucându-se cu Kendall și cu Jessica, privind cu ele desenele animate de Crăciun, înainte de cină. Le culcase apoi pe fetițe, purtându-le în brațe și dându-le un ultim sărut.

În cursul cinei discutaseră despre ce intenționau să facă în timpul vacanței. Gemenele țineau să învețe să patineze, și perspectiva de a asista la spectacolul de Crăciun dat de planetariumul din Hayden păru să le încânte.

Daniel prevăzuse să cineze cu fratele lui, pe care toată lumea îl aștepta cu nerăbdare. În schimb, vizita la muzeul de Istorie Naturală nu ridica același entuziasm... Dinspre partea sa, Annie se întreba dacă Daniel acorda aceeași importanță ca slujbei de Crăciun.

De altfel, religia mai avea vreo importanță pentru el?

Auzi un murmur confuz care provenea din cealaltă cameră, și recunoscu întrebările pe care Kendall avea obiceiul să le pună ca să întârzie momentul culcării.

Așezată pe podea, tânăra femeie luă între degete unul din personajele satului african care reținuse atenția fetițelor toată seara. Își sprijini capul de marginea divanului, apoi închise ochii, încercând să facă să-i dispară migrena.

– Spune-mi, Annie, cum faci să reușești s-o calmezi pe Kendall ca să adoarmă?

Annie, surprinsă, se redresă brusc, lăsând micul personaj care-l ținea în mână. Daniel veni să ia loc în fotoliul din fața ei.

– La drept vorbind, răspunse ea pe un ton cât mai lejer, Jessica este cea care m-a pus pe calea cea bună. Kendall are nevoie să se simtă ascultată când vorbește. Jessica m-a făcut să observ că dacă mă prefăceam că dorm, atunci sora ei se oprea.

Daniel aprobă cu un semn din cap, apoi rămase tăcut.

– Tu fumai pipă cândva, nu-i așa? întrebă deodată Annie pentru a-și ascunde jena.

– Da, am uitat-o din greșeală și mi-am spus că era ocazia să mă opresc. Dar a fost o prostie din partea mea... acum îmi lipsește.

Din nou, tăcerea se lăsă între ei. Daniel privea paharul de brandy pe care-l ținea în mână.

– Ai fi putut face o afurisită harababură în contabilitatea mea cu acel cec de un milion de dolari, observă el, dar de fapt mi-ai făcut un serviciu.

"Oh, nu, nu asta!" se gândi Annie. Era cel puțin a treia oară când readucea subiectul pe tapet.

– Și tu, replică ea, dacă mi-ai explica de ce mi-ai trimis un cec în alb? N-a fost foarte elegant din partea unui bărbat care pretinde că-și iubește copii.

– Ai auzit vorbindu-se despre războiul civil care face tavagii în această regiune din Africa? întrebă Daniel fără să se supere.

– Da.

– Ei bine, în momentul când ți-am trimis cecul, credeam că existau șanse mari ca proiectul la care lucram să fie distrus, și americanii prezenți să fie luați ostatici.

Furia Anniei dispăru instantaneu.

– Oh, Daniel! Eram foarte departe de a-mi imagina așa ceva. Știam bine că erau lupte acolo, datorită ziarelor și televiziunii, dar asta-i tot.

Ea nu adăugă că-și făcuse griji pentru siguranța lui. Și dacă ar fi știut că-și asuma un real pericol, ar fi fost și mai bulversată.

– Am făcut atâtea eforturi ca să încerc să restabilesc dialogul cu fetele, continuă Daniel, încât mi-era teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă mă opream brusc să scriu.

Trimițând acel cec, m-am gândit că tu ai putea păstra aparențele până când situația se stabilizează.

– Acum că te explici, încep să văd clar, declară Annie, conștientă că multe confuzii ar fi putut fi evitate atât de ușor... Dar ai fi putut să mă avertizezi când mi-ai trimis cecul, scrisoarea ta nu era deloc clară. Ești întotdeauna atât de misterios, Daniel. S-ar spune că te temi să-ți dezvălui cărțile.

Rezemată în coate de masa joasă, se aplecă înainte. Ar fi vrut atât de mult să-l facă să înțeleagă că exista cale de înțelegere.

– Nu există motiv să ne jucăm de-a v-ați ascunselea, Daniel. Pentru copii, trebuie să lucrăm împreună, ca parteneri de bridge, nu ca jucători de pocher.

– Frumos spus, Annie, dar cum să știu dacă avem același scop? Și spune-mi, cum consideri să înțeleg gestul tău când ai completat acel cec cu suma de un milion de dolari?

Relaxarea lui nu era decât o fațadă, Annie o știa. Cât despre ea, se simțea ca un martor al apărării având răspuns la întrebările procurorului general.

– Ți-am explicat în această după-amiază, răspunse ea. Voiam doar să te anunț că ai două fete care aveau mai mare nevoie de dragoste, decât de banii tăi.

Deodată, Daniel păru că se înfurie. Orice iluzie de destindere dispăru.

– Ce te-a făcut să crezi că uitasem, chiar și o secundă, de ce aveau nevoie copiii mei? se revoltă el. Nu m-am gândit oare la binele lor când am hotărât să ți le încredințez, după moartea lui Kathy? Dacă nu mă aveau decât pe mine, le-aș fi îmbarcat în avion pentru Africa.

În ciuda tensiunii care domnea, Annie se destinse puțin. Fără îndoială, Daniel avusese dreptate, să acționeze astfel pe vremea aceea, dar comisese câteva greșeli, după aceea. Tânăra femeie luă unul din micile personaje în mâinile ei și-i rearanjă costumul. N-avea nici un chef să se certe; de data asta, voia răspunsuri clare.

– Înțeleg perfect, spuse ea. Contractul tău nu trebuia să mai dureze decât un an. Dar după doi ani, eram totuși încă în același punct. Și în tot acest timp, niciodată nu ne-ai lăsat să înțelegem că ai putea reveni curând. Ce se presupunea să cred?

Ți-am spus deja că nu eram foarte tare să ghicesc planurile sau sentimentele tale... Amândoi vrem să le facem fericite pe Kendall și pe Jessica, nu?

– Bineînțeles, făcu Daniel, dar împărtășim oare aceeași viziune despre fericirea lor?

Annie era hotărâtă să nu abandoneze partida, dar era din ce în ce mai obosită să se joace de-a v-ați ascunselea.

– Vreau ca tu să faci parte din viața lor, să te porți cu ele ca un tată, să nu fii doar cu numele.

– Dar dăm același înțeles la ceea ce numești "să fac parte din viața lor?"

Era un punct pe care Annie ar fi vrut să-l lămurească, dar Daniel nu-i dădu timp.

– Cum ai reacționa dacă ți-aș spune că n-am intenția să revin să mă stabilesc în Statele Unite? o anunță el.

– Adevărat?

– Pentru asta am aceste întâlniri de afaceri în acest moment. Și dacă trebuie să plec din nou după Crăciun, nu va fi decât pentru câteva săptămâni.

Annie își reprimă un zâmbet cinic, dar tonul vocii îi trăda neîncrederea.

– Nu este prima dată când aud acest refren, făcu ea remarca. Ai o noțiune foarte personală despre calendar... Aceste câteva săptămâni vor sfârși fără îndoială prin a se face câteva luni.

– Ascultă, reluă Daniel, în defensivă. Acest proiect reprezintă ani de muncă și milioane de dolari. Această apă este vitală pentru regiune. Este o problemă de supraviețuire, nu este vorba de piscine! Nu puteam să plec, și nu voiam, nu în momentul când eram atât de aproape de a reuși.

– Și acum, ești gata să riști totul?

Cum putea un bărbat care-și abandonase familia atâta timp să-și schimbe atât de ușor prioritățile? Annie nu era deloc convinsă.

– Nu-mi rămâne decât să-mi repatriez afacerile și să numesc un coordonator acceptabil pentru cele două facțiuni rivale.

– Voi crede când voi vedea, declară tânăra femeie, după o scurtă ezitare. Ce te va împiedica să găsești un nou proiect care, din nou, va fi mai important decât familia ta? Și apoi, pentru început, n-ar fi mai simplu să-mi explici în sfârșit ce te-a determinat să pleci în Africa?

Deodată, Daniel se sătură să se joace de-a șoarele și pisica. Îi trebuia explicații sincere și spera ca ea să se arate înțelegătoare.

– Vrei să știi de ce am plecat în Africa? Răspunsul este simplu: pentru bani.

El se opri. Cum va reacționa oare Annie?

– Oh, Daniel, făcu ea scuturând din cap, uneori am impresia că vrei într-adevăr să cred tot ce este mai rău despre tine. Să știi că n-ai nevoie să adaugi nimic... este destul de firesc.... Trebuie să existe un alt motiv, adăugă ea, ca după reflexie.

El clătină din cap în semn de încuviințare.

– Atunci, spune-mi, de ce Africa?

– Ei bine, începu Daniel, m-am trezit cu o soție și doi copii, și fără nimic pentru a mă îngriji de nevoile lor. Erau multe luni de când căutam de lucru, și aveam puține speranțe; nu se căutau decât oameni cu experiență. Aveam

diplome, desigur, dar de-abia terminasem universitatea... Și apoi, după cinci luni de neliniști, am primit un telefon de la un antreprenor care lucra pentru Agenția Internațională pentru Dezvoltare. Ei aveau un proiect în curs în Africa Occidentală și inginerul lor murise de o criză cardiacă. Ori, aveau nevoie de cineva, și foarte repede. Un prieten din Departamentul de Stat m-a recomandat... Era într-adevăr o șansă unică. Tot ce visasem. Am plecat la Washington ca să semnez contractul, apoi m-am întors ca să-i anunț vestea lui Kathy.

– Dar de ce n-ai luat-o cu tine? întrebă Annie.

– Este într-adevăr păcat că nu mai este aici ca să-mi explice de ce a refuzat, regretă Daniel, cu o notă de cinism în voce.

– Vrei să spui că a refuzat să te urmeze?

– Exact.

– Să fim clari, făcu Annie, redresându-se. Ai vrut să-i iei cu tine pe Kathy și pe copii și ea a spus nu?

– Asta este. Mi-a răspuns că nu voia să-și ia cu ea copiii într-o țară de sălbatici, cel puțin nu înainte ca ei să fi terminat vaccinările. Repeta că avea nevoie de ajutor, că nu putea să se ocupe singură de gemene.

Și când i-am propus să ia o bonă, revenea asupra bebelușului pe care-l pierduse, spunând că n-ar putea să suporte încă o dată. Eu o înțelegeam perfect, dar îi repetam

că existau doctori foarte competenți chiar și în Africa. Dar degeaba.

Cu un aer neîncrezător, vizibil consternată, Annie asculta, fără un cuvânt.

– N-ai întrebat-o niciodată pe Kathy, despre acest subiect? o întrebă el.

– Mi-a spus că poate ți se va alătura cu copiii puțin mai târziu, dar că tu ai preferat să fii singur la început.

Daniel oftă: această deformare a adevărului nu-l mira, din partea lui Kathy.

– S-ar spune că sunt două povești diferite, nu-i așa? remarcă el.

– Dar de ce mințea? Tu îi lipseai, Daniel. Plângea tot timpul, la început.

Să răscolească astfel trecutul devenea dureros. Daniel se ridică și părăsi intimitatea focului din șemineu pentru a face câțiva pași. Apoi se întoarse. Știa de ce Kathy minți se, și de ce plânsese. Ea voise întoarcerea lui, dar în propriile ei condiții: el să rămână la Augusta sau și mai bine, ca ei să se instaleze cu gemenele la Avon, în fieful familiei VerHollan, unde el ar fi sfârșit probabil să se sufoce.

Daniel veni să se sprijine de spătarul canapelei unde rămăsese așezat până atunci.

– Annie, murmură el, Kathy nu voia să-și abandoneze casa. Era incapabilă să se rupă de familia sa.

– Dar tocmai avusese gemenele, nu era pregătită pentru o nouă schimbare.

Cu un gest al mâinii, Daniel dădu de înțeles că vorbise destul despre asta și că se va duce la culcare.

– Ascultă, Annie, gândește-te bine la ceea ce-ți voi spune, încheie el. Voi ați lăsat-o să distrugă această căsătorie... I s-a spus o singură dată că ar fi trebuit să fie cu soțul ei? Nu este întru totul vina voastră. Ar fi trebuit să-i vorbesc înainte de a semna contractul, dar la urma urmei ce șansă reală aveam în fața barajului întregii familii VerHollan?

El închise încet ușa camerei în spatele lui, părăsind-o pe Annie cu aceste cuvinte amare.

Capitolul 4

– Tata ne duce să patinăm, Annie.

Kendall intră în trombă în camera ei, fără măcar să bată la ușă. Annie ridică greu capul.

Ea petrecuse ore întregi ieri seară încercând să vadă clar în povestea lui Daniel, și fetița o trezise dintr-un vis ciudat care părea să fie o repetiție a discuției din ajun, în care se amestecau scene suprarealiste de care-i era greu să-și amintească.

– La patinaj? Dar este formidabil, draga mea. Când plecăm?

Era încă somnoroasă. Cât timp îi va trebui pentru un duș și să se îmbrace?

– Tata a spus că ne duce doar pe noi două, pentru ca tu să poți avea timp pentru tine.

Era amabil din partea lui Daniel, dar această generozitate neașteptată nu se potrivea cu furia lui din ajun.

Se auzi o bătaie în ușă și Daniel își făcu apariția cu un platou în mână, urmat de Jessica, aducând ziarul.

El zâmbea, părând totuși în gardă, ca și cum nu era sigur de reacția Anniei. Ce-l neliniștea? Nu ea plecase ofensată ieri seară. Se pregătise să înfrunte proasta lui dispoziție, nu această timidă dovadă de reconciliere.

În timp ce Kendall o ajuta să ridice pernele, Annie încerca disperată să-și păstreze în același timp ochii deschiși. Îl privi pe Daniel punând tava pe măsuța de toaletă deschise gura să vorbească, dar cuvintele ei fură înecate într-un enorm căscat.

– Fetele m-au prevenit, declară el turnând cafea într-o ceașcă. Nu ești într-adevăr matinală.

Deși era întors cu spatele, Annie era sigură că râdea. Daniel îi vorbise pe tonul de superioritate al celui care se trezise înainte de revărsatul zorilor și îndeplinise cel puțin jumătate din sarcinile zilei.

Cu un suprem efort, tânăra femeie se redresă pe perne.

– Am crezut întotdeauna că dacă Dumnezeu a vrut ca noi să ne sculăm înainte de amiază, el ar fi făcut din asta una din poruncile sale.

Este oare uman să fii plin de vioiciune înainte de ora opt dimineața?

El se apropie de pat cu ceașca de cafea și un șervet în mână.

– Vrei cafea? întrebă Daniel.

Cum el se așeză la piciorul patului, Annie își simți imediat toate simțurile trezite. Își dădu seama cât de mult o tulburase prezența sa. Visele din această noapte, chiar dacă nu și le mai amintea, lăsaseră în urma lor un straniu sentiment de stânjeneală.

– Copii, făcu Daniel adresându-se fetițelor care se zbenguiau încolo și încoace prin cameră. Fiți drăguțe, mergeți să debarasați bolurile de la micul dejun. Apoi luați haine călduroase. Este foarte frig afară, astăzi.

Cum gemenele părăseau camera, Annie bău o înghițitură de cafea, și se consideră deodată mult prea ipocrită. Cămașa de noapte de bumbac era demnă de o soră, iar cearșaful și pătura groasă care o acopereau o protejau cu prisosință de privirea lui Daniel.

Dar cum să se protejeze de propria imaginație care lucra cu mare viteză, acum când el era așezat la câțiva centimetri de ea? Nu-și venea în fire. Daniel? Dar nu avusese niciodată un gest tandru față de ea. De fapt, exceptând sărutul de revedere, n-o atinsese practic niciodată. De ce prezența lui o arunca într-o asemenea tulburare?

– Am crezut că este bine să-ți las timp să-ți iei micul dejun în pat, să-ți termini cumpărăturile, și chiar să mergi la

muzeu, îi explică el. În realitate, Annie, este felul meu de a mă scuza pentru ieri-seară... N-ar fi trebuit să plec așa. Este singurul mod de a stabiliza situația dintre noi. În loc de asta, n-am făcut decât să-mi întrețin ranchiuna împotriva familiei tale și să arunc vina asupra lor. În cele din urmă am hotărât, în această dimineață, că tu și cu mine am putea să schimbăm această situație.

Răspunsul ei va fi decisiv, înțelese Annie. Ea aprecia efortul pe care trebuie să-l fi făcut pentru a se deschide atât de sincer și să-și explice purtarea. Ieri-seară, o făcuse să simtă că el era victima, și că cei din familia VerHollan îi datorau scuze.

Astfel, Daniel admitea că nici o soluție nu va putea fi obținută fără un compromis de o parte și de alta. El avea nevoie de cooperarea Anniei, dar văzându-l și auzindu-l, nu părea deloc sigur de reușită.

Tânăra femeie simți cum carapacea lui se fisurează ușor. Putea oare să se îndoiască o clipă de bunăvoința ei? Desigur, exista amărăciune de fiecare parte, dar gemenele contau înainte de toate.

Ea își drese glasul.

– Apreciez gestul tău, Daniel, și scuzele tale!

Poate că nu erau cuvintele cele mai potrivite, dar cel puțin Annie era sinceră. Daniel clătină din cap, și-i reapăru zâmbetul.

– Ne vom întoarce înainte de prânz, o anunță el ridicându-se. Las pancarta "Nu deranjați" pe ușă... Spune-mi, adăugă el înainte de a închide ușa, cum se face că pari atât de sexy în această cămașă de noapte de bunică?

***

Annie scotoci în portmoneu și scoase un bilet de un dolar. Cu tichetul în mână, sări în autobuz. După ce căscase ochii la vitrine pe bulevardul Madison, urcase puțin pe Strada cinci pentru a lua acest autobuz, care o va lăsa aproape de marile magazine.

Magia Crăciunului părea contagioasă. În autobuz, oamenii răspundeau zâmbetelor ei, și chiar dacă nu mai erau locuri libere, fiecare își păstra buna dispoziție. Annie observa călătorii din jurul ei și mulțimea pietonilor de pe trotuar. Toate aceste cupluri, toate aceste familii... Tânăra femeie își simți imediat entuziasmul părăsind-o. Câțiva călători solitari erau oameni în vârstă care păreau că se simt la fel de singuri ca și ea.

Brusc, avu bănuiala că Daniel o părăsise intenționat, pentru a-i arăta ce se putea simți să fii ținut deoparte.

Și el trebuise să suporte asta ani de zile.

Ieri încă, era convinsă că el era cel care alesese această viață, așa cum Kathy o lăsase întotdeauna să înțeleagă, și ca o soră loială, Annie nu-i pusese niciodată cuvântul la îndoială.

Acum, se îndoia. Versiunea lui Daniel părea foarte plauzibilă. Și dacă unul singur din familia VerHollan ar fi îndemnat-o pe Kathy să se alăture soțului, nu s-ar simți niciodată atât de vinovată, acum. Dar nu se întâmplase astfel. Faptul că familia acceptase cu atâta ușurință despărțirea, dusese inevitabil la divorț.

Și Daniel fusese ținut deoparte de celula familială la crearea căreia contribuise. Amărăciunea lui era de înțeles.

Voia oare în mod serios să revină să se stabilească în Statele Unite? Avea intenția să-și ia fiicele cu el? În mijlocul călătorilor care se înghesuiau în autobuz, Annie simți un val de solitudine strângându-i inima.

Mai bine să fie cinstită: dacă dorea ca gemenele să învețe să-și cunoască tatăl, pentru nimic în lume nu voia să se despartă de Kendall și de Jessica.

Cum s-ar putea hotărî să redevină pentru fetițe un membru al familiei ca toți ceilalți? Cu lacrimi în ochi, Annie înțelese că acea poveste cu cecul în alb o angajase într-un proces ireversibil.

Deodată, promiscuitatea autobuzului îi deveni insuportabilă și coborî la prima stație. Daniel îi promisese

să-i lase toată dimineața, dar deja se săturase; era hotărâtă să se urce în primul taxi și să se întoarcă la hotel.

Cum putuse Daniel suporta să trăiască atâția ani lipsit de copiii lui? Annie nu se despărțise de Kendall și de Jessica decât de câteva ore și deja îi lipseau.

Era oare hotărât în mod serios să revină și să ceară custodia legală a copiilor lui? Și în acest caz, ce speranță avea să se instaleze în apropiere de Avon, orașul care-l respinsese în trecut? Ce speranță era să se arate mărinimos față de familia VerHollan, care-l tratase cu atâta dispreț?

***

– Trebuie într-adevăr să fac siesta, Annie? Nu sunt obosită deloc... Am putea privi la televizor, sunt cu siguranță desene animate, sau un film pentru copii...

– Ascultă, Kendall, dacă nu dormi puțin, nu te vei amuza diseară! Și știi că unchiul tău Davis a prevăzut ceva excepțional. Haide, îmbrăcați-vă treningurile și apoi voi veni să vă citesc un capitol din "Mica Prințesă".

Annie știa cum să le îmbuneze pe gemene și ele se supuseră imediat. Tânăra femeie dispăru atunci în camera sa pentru a-și scoate rochia pe care o purtase toată ziua, și își

puse un pantalon și un pulover de angora pe care i-l oferise Mary Jane la Crăciunul trecut. Rozul pastel îi stătea foarte bine, și-i punea în valoare culoarea naturală a pometilor. Își perie părul, gândindu-se la dimineața pe care o petrecuseră micuțele.

Se întorseseră radiind de bucurie de la partida de patinaj și laudele tatălui pentru progresele lor nu făcuseră decât să le sporească exaltarea.

Prinzându-și părul în spatele cefei cu ajutorul unei clame, Annie puse peria în sertar, apoi ieși. Din camera fetițelor se auzea vocea lui Daniel. Tânăra femeie se opri în cadrul ușii: gemenele erau ghemuite în patul lor mare, în timp ce Daniel, stătea într-un fotoliu și le povestea despre Crăciunul african.

Jessica făcea eforturi să rămână trează, în timp ce Kendall făcea ochii mari pentru a respinge asalturile somnului. Daniel își dădea oare seama cât de obosite erau fetițele? La lumina lămpii, Annie observă reflexele castaniu-roșcate din părul lui negru, pe care-l purta scurt.

Fața lui părea mai puțin dură, trăsăturile îndulcite de privirea plină de mândrie și de dragoste cu care își fixa fiicele. Daniel luă mâna mică a lui Kendall într-a lui, continuând s-o asculte pe Jessica, trezită brusc și arătându-se uimitor de vorbăreață. Gestul lui era un mijloc de a o face pe Kendall să participe fără s-o domine pe sora

ei. Cum înțelesese oare atât de repede cât de greu îi era lui Kendall să nu ocupe în mod constant fața scenei?

Părăsindu-și postul de observație în vârful picioarelor, Annie se duse să pregătească ceaiul. Apoi, cu o ceașcă în mână, se instală într-unul din fotoliile din fața șemineului. Vocea puțin înăbușită a lui Daniel ajungea la ea, în timp ce își termina povestea. Annie începu să se gândească la rolul pe care-l jucase în îndepărtarea dintre Daniel și copilele lui.

După moartea lui Kathy, nu-i sugerase niciodată lui Daniel să vină să-și petreacă vacanțele cu fetele lui. În scrisoarea lunară, îl invitase să vină la întâi noiembrie, de sărbătoarea tuturor sfinților, dar această invitație era pur formală. Primise un răspuns la o săptămână după sfârșitul vacanței, în care îi explicase că scrisoarea sosise prea târziu. Acum că o pusese la curent cu instabilitatea politică din acea regiune a Africii, tânăra femeie era înclinată mai mult să-l creadă decât la vremea aceea.

Doi ani mai târziu, își reînnoise tentativa, dar de data asta nici măcar nu primise răspuns. De aceea, sfârșise prin a-și abandona eforturile. Acum, se întreba dacă primise vreodată invitația ei... Ar fi venit oare dacă l-ar fi făcut să simtă într-adevăr că era binevenit?

Pentru prima dată, Annie se întrebă dacă sora ei îl invitase măcar o singură dată. Nu, fără îndoială... Ce bramburească! Acum, el era acolo, și Kathy plecase.

Deodată, înțelese ce era această impresie de gol care o cuprindea: se simțea neocupată. Imediat, trecu în revistă lista lucrurilor de făcut, și-și aminti de cele două valize de cadouri ascunse în fundul dulapului ei.

Tocmai răsturnase conținutul uneia dintre ele pe pat, când auzi bătându-se încet la ușă. De teamă să fie surprinsă de una din gemene, alergă la ușă, și deschizând-o încet, aruncă o privire prin deschizătură. Era Daniel, care scutura din cap zâmbind.

– Annie, discreția ar face din tine un hoț perfect, dar figura pe care o faci te-ar trăda cu siguranță. Îmi închipui că ești pe cale să ambalezi cadourile, nu?

Cum ea clătina din cap, el îi propuse:

– Vrei o mână de ajutor?

Dacă tânăra femeie nu era sigură că vrea să fie ajutată, nu știa cum să-l refuze... Și apoi, nu era el cel care plătise pentru majoritatea cadourilor?

– Dacă vrei, reuși ea să răspundă.

Puse pe podea grămada de cadouri și hârtia la îndemână. Apoi, îi întinse lui Daniel a doua pereche de foarfece și bandă adezivă pe care o cumpărase pentru gemene. El se sprijini de capătul patului și o privi organizând operațiunile.

– Este un întreg ceremonial, remarcă el. Spune-mi, familia VerHollan reutilizează aceeași hârtie de la un an la altul?

– Bineînțeles, răspunse Annie, arătând un vraf de hârtie pliată atent. Nimeni nu poate s-o acuze pe mama că uitase economiile anilor de război.

– Oh, nu! Au rămas încă acolo?

– Ei, da, făcu ea cu un oftat. Este ca și cum armistițiul s-a semnat ieri.

– Ei bine, este o tradiție care-mi place, recunoscu Daniel. Este o păpușă Barbie? întrebă el luând una din cutii.

Annie clătină din cap, așteptându-se la o critică.

– Ea îți seamănă... La amănunt aproape, adăugă el după o nouă privire spre Barbie.

– Știu! exclamă Annie. Dar picioarele mele sunt mai mari...

Daniel izbucni în râs împreună cu ea, și agită un braț în direcția grămezii de cadouri.

– Cum fac ele să nu se comporte ca niște copii răsfățați după toate astea?

– Am grijă de asta. În ultimii doi ani, le-am cerut să aleagă o societate de caritate la care ar putea să contribuie. Atunci, au făcut mici treburi pentru mine, și eu le-am dat banii pe care ele le trimit apoi acestor opere de caritate. Mai târziu, mi-ar plăcea să se implice personal, dar...

Cuvintele îi muriră pe buze, în timp ce devenea conștientă că gemenele poate nu vor mai face parte curând din viața ei.

Daniel nu-și dădea seama de tulburarea ei? În orice caz, nu lăsă nimic să se vadă.

– Bună idee, făcu el.

Începură amândoi să împacheteze și să lege cu panglici pachetele. Și foarte repede, fu evident că Daniel n-avea nimic dintr-un profesionist în ambalare. Tânăra femeie se opri o clipă pentru a-l privi ce face, până în momentul când el îi întâlni privirea.

– Nu ai prea multă practică în acest domeniu, nu-i așa? îl întrebă ea.

– Pe cuvântul meu, este mai complicat decât să sapi un puț în plin deșert, îi destăinui el lăsând să cadă cutia pe care încerca în zadar s-o ambaleze. Aș face poate mai bine să mă mulțumesc să te privesc.

– Nici nu se pune problema!

Apropiindu-se de el, îi luă pachetul și hârtia din mâini.

– Haide, Daniel, ești inginer! N-ar trebui să-ți pună nici cea mai mică dificultate, afirmă ea pe un ton profesoral.

Ea ambală cutia în hârtie argintie și o legă cu ajutorul unei benzi adezive, apoi se întoarse o clipă spre Daniel.

– Ai înțeles, până aici? întrebă ea.

Cum el clătina din cap, începu să îndoaie colțurile pentru a forma un triunghi. Când atacă al doilea colț, el puse o mână pe brațul ei pentru a o opri.

– Așteaptă. Reîncepe mai încet.

Ea își degajă brusc brațul, înainte de a roși de violența reacției sale. Încercă să se concentreze la ceea ce făcea, dar își pierduse îndemânarea și trebui să reia a doua oară.

– Ah, este bine să știi că chiar și profesioniștii pot avea unele dificultăți.

Luă o jucărie așezată într-o cutiuță de carton dreptunghiulară.

– Mă voi antrena cu aceasta.

Brațul lui atinse piciorul Anniei în momentul când ridica pachetul.

"O face oare intenționat?" se întrebă ea îndepărtându-se ușor.

Această ședință de ambalaj le luă mult timp, mult mai mult, în orice caz, dacă ar fi fost singură. Daniel comenta fiecare cadou, se oprea să vadă cum face tânăra femeie, îi cerea sfaturi... și ea se surprindea vorbindu-i liniștit despre cumpărăturile ei, despre lista de Crăciun a gemenelor, în loc să se consacre lucrului său.

În cele din urmă, ajunseră la ultimele două pachete. Daniel luă unul din ele, plat și fără semn distinctiv.

– Ce este acesta? întrebă el agitând cutia.

Cum se pregătea s-o deschidă, Annie sări literalmente să i-o ia din mână.

– N-o deschide! exclamă ea, agățându-se de misteriosul cadou.

Dar Daniel nu părea dispus să-i dea drumul; dimpotrivă, trase până când căzu pe spate, antrenând-o pe Annie în căderea lui. Apoi, o rostogoli pe tânăra femeie pe spate, ținând-o la podea cu o mână, trăgând pachetul cu cealaltă.

– Este unul din cadourile tale, îi explică ea cu răsuflarea tăiată.

Ea îl privea cu ochii mari, încercând să uite contactul coapselor lor, mâna lui pe umărul ei, încercând să-și amintească în ce măsură îi displăcea acest bărbat.

Timp de o clipă, Daniel păru că nu vrea să se destindă. Erau atât de aproape unul de altul, încât Annie putea să vadă inelul brun care-i înconjura irisul și micile pete cenușii care adăugau căldura ochilor lui albaștri. Încet, el se redresă și o ajută să se ridice, întinzându-i faimosul pachet.

După care ridică ursul din pluș care rămăsese. Evident, ambalarea lui nu va fi o partidă de plăcere.

– Bun, acesta va fi al meu, de acord? Unul din douăzeci și cinci, nu-i atât de rău, adăugă el cu un zâmbet, privind grămada impozantă de cadouri de lângă el.

În ciuda emoțiilor care o tulburau, Annie îi întoarse zâmbetul.

– Nu contează cantitatea, ci calitatea, remarcă ea cu veselie.

Daniel râse la rândul lui, și intensitatea momentului fu uitată, ca și tensiunea care domnise între ei de la începutul

vacanței. Din partea ei, Annie înțelegea că niciodată, înainte, nu recunoscuse atracția pe care o încerca pentru Daniel. Ce-i mai rămânea să descopere ce nu îndrăznise să-și mărturisească? N-avea importanță. Un singur lucru conta în ochii ei: petrecuseră împreună o oră, fără să schimbe un singur cuvânt ironic.

Capitolul 5

– Nu seamănă cu un cartier rezidențial, nu-i așa? murmură Annie.

Daniel ar fi vrut s-o liniștească, dar împărtășea aceleași îndoieli ca și ea. Gemenele erau așezate în spate, pe fiecare parte a banchetei, și priveau cu ochii țintă peisajul, deși nu era mare lucru de văzut. O ușoară ceață făcea să lucească șoseaua pavată.

În fine, taxiul se apropie de trotuar ca să oprească.

– Sunteți sigur că este adresa pe care v-am dat-o? îl întrebă Daniel pe șofer.

El privea pe fereastră, pentru a încerca să găsească un nume de stradă.

– Dacă este strada bună? exclamă celălalt. Ascultați, domnule, sunt douăzeci de ani de când conduc taxiul!

Încep să cunosc orașul. Dacă vă spun că este aici..... așa este!

"Poate, dar n-ar fi prima dată când Davis îmi dă o adresă falsă!. Exista astfel la Paris un bulevard pe care Daniel ajunsese să-l știe ca pe tatăl nostru doar pentru că fratele lui inversase numerele. În schimb, acest cartier era tipic pentru Davis, și era mai mult decât probabil că își alesese domiciliul într-un loc retras. Să locuiască într-un fost atelier dezafectat i se potrivea.

– Atunci, reluă șoferul, vreți să coborâți sau continuați să vă gândiți? Contorul funcționează.....

– Puteți să aveți răbdare o clipă cât să verific dacă este bine aici? îl întrebă Annie, aplecându-se peste geamul despărțitor. N-ați vrea totuși ca micuțele să aștepte în frig, nu-i așa?

– Sunt obligat să las contorul să meargă, îi răspunse omul, puțin ursuz, dar încă politicos.

Daniel coborâse deja din mașină și se îndrepta spre numărul treizeci și doi. Se opri înaintea unei uși impozante de fier, lângă care se găsea un interfon discret. Apăsă pe buton și aștepta, aruncând o privire în jur. Strada nu i se mai părea ostilă acum, doar diferită de cele pe care le cunoștea la New York.

El privi în spate spre taxi, și, agită mâna într-un mod liniștitor. Annie zâmbi și-i răspunse cu un mic semn din

mână. În fine, ușa se deschise și Davis Marshall apăru, deschizând brațele ca să-l primească pe fratele lui.

– Ce mai faci, frate mai mare? exclamă el. Îmi face atâta plăcere să te văd! A trecut atâta timp.... prea mult timp.

Daniel clătină din cap, și răspunse îmbrățișării fratelui său.

Șoferul acționă claxonul și-i făcu pe cei doi bărbați să tresară. Imediat, se repeziră spre mașină. Davis deschise portiera pasagerilor, în timp ce Daniel plătea taxiul. Când ajunseră pe trotuar, gemenele începură să țopăie de bucurie.

Când erau copii, Daniel și fratele lui ar fi putut trece drept gemeni, dar Davis se oprise să crească destul de curând și părul lui era mai creț și mai ales, mai lung decât al lui Daniel. Era un bărbat frumos și stilul lui boem i se potrivea perfect.

Micul grup intră repede în clădire, și urcară toți cinci într-un lift enorm, care trebuie să fi fost la origine folosit pentru mărfuri.

Davis nu se oprea o clipă de a vorbi fetițelor.

– Ați venit să-l vedeți pe Moș Crăciun? Ce spuneți despre Rockefeller Center? Și despre FAO Schwartz?

– Cine este? întrebă Kendall.

– Nu este o persoană, draga mea, îi explică unchiului ei. Doar cel mai mare magazin de jucării din lume!

Și n-ai fost încă acolo? Va trebui să ne ocupăm de asta.

Ascensorul se opri la al treilea etaj și ieșiră într-un culoar lung și îngust, cu o ușă la capăt. Davis o deschise, apoi se retrase un pas.

Pe moment, Daniel crezu că fratele lui trăia efectiv într-un fost antrepozit. Apoi se răzgândi, își spuse că Davis aranjase locul special pentru Crăciun, într-un mod destul de spectaculos. Și apoi, în sfârșit, își dădu seama că neoanele multicolore și călușeii care-i atrăseseră privirea făceau parte dintr-un decor permanent. Intrarea era separată de restul sălii printr-un zid de doi metri și jumătate, deasupra căruia strălucea o firmă de bar. Un număr neobișnuit de mantouri erau agățate de perete și Davis trebui să facă puțin loc ca să permită invitaților să-și lase hainele. Fetițele îi urmară în încăperea principală.

– Dumnezeule, este de necrezut! îi murmură Annie lui Daniel.

– Da, dar este tipic pentru Davis. Pentru el, viața este o sărbătoare permanentă. Sloganul lui este "Acolo unde există jenă, nu există plăcere".

– S-ar spune că este un teren uriaș de jocuri.

– Cam așa ceva. Davis vrea ca toată lumea să se distreze la fel de mult ca el. Vino, să intrăm.

În timpul primei ore, fratele lui Daniel se jucă împreună cu fetițele. Le lăsă să se urce pe caii de lemn, în timp ce-i

explica Anniei unde găsise unele dintre cele mai extravagante comori ale lui.

– Tată, tată, privește! strigă Jessica alergând apoi dându-se pe parchet ca pe gheață.

Ea îi arătă lui Daniel un acvariu electric în interiorul căruia se deplasau pești de plastic. Ca și sora ei, era convinsă că erau adevărați, și Davis luându-le pe amândouă în serios, le sugeră să le dea un nume la fiecare.

Cum uitase să pregătească prânzul, Annie propuse să meargă să cumpere ceva de la băcănia din colț.

– Nu-i nici o problemă, îi spuse el. Mâncarea chinezească a fost inventată tocmai pentru ocazii ca aceasta.

Daniel se îndoia că gemenele mâncaseră vreodată așa ceva. Acest gen de exotism nu era obișnuit la Avon. Bețigașele transformară repede masa într-un joc pentru fetițe, care nu ezitară o clipă în fața clătitelor de creveți, rață fiartă cu sos și orez cantonez.

– De ce să ne forțăm să folosim aceste instrumente? oftă Annie lăsând să-i cadă bețișoarele. Mor de foame! Unde sunt furculițele, vă rog!

Instalați în jurul mesei joase pe perne, făcură toți cinci o veritabilă sărbătoare din acest prânz. Davis părea să aibă un dar pentru a scoate la iveală dramul de nebunie pe care fiecare îl ascunde în el. Annie luă în derâdere abilitatea ei de manevrare a bețigașelor chinezești și simulă un dispreț

provincial pentru această bucătărie exotică. Se lăsă în voia împrejurărilor, fără reticență, destinsă și zâmbitoare și Daniel observă pentru prima dată cât de nostimă putea să fie.

Ca și ceilalți, îl asculta cu atenție pe Davis, care povestea aventurile lui în Hong Kong, din timpul când realiza o serie de reportaje pentru televiziunea britanică.

Daniel se întrebă dacă această fascinație era sinceră: nu-l ascultase cu aceeași fervoare când îi povestise despre copilăria lui? N-o făcea oare decât ca să inducă în eroare?

În fine, se strânseră farfuriile, și Annie își propuse să spele vasele. Daniel vedea că fascinația pe care o exercita fratele lui asupra Anniei era reciprocă. Sedus de farmecul tinerei femei, Davis spunea poveste după poveste doar pentru a savura plăcerea de a o face să râdă.

De fapt, era într-adevăr irezistibilă. Spontaneitatea și căldura ei îl atrăgeau pe Daniel ca un magnet. În câteva zile, mai bine decât oricine, reușise să-l facă să iasă din cochilia lui. Și acum era rândul lui Davis să fie fermecat, neobosit povestitor de anecdote pe care le acumulase de cinci ani. Daniel se simțea ca un adolescent care își dă seama că prietena lui este pe punctul să plece cu cel mai bun prieten al său. Încă puțin și-i va trânti un pumn în față lui Davis, ca s-o ducă înpoi pe Annie la hotel și să profite astfel singur de zâmbetele ei.

Avea oare acest efect asupra tuturor bărbaților?

Daniel nu trebuise să se bată cu fratele lui de peste zece ani... Era deja destul să gândească asemenea unui adolescent, nu mai era nevoie să se comporte în același fel! Părăsi grupul de adulți ca să se alăture fetițelor lui, înțepenite în fața unui joc video japonez care se dovedea dificil de manipulat.

– Tată, exclamară gemenele văzându-l pe tatăl lor.

Ele abandonară jocul și-l antrenară pe Daniel lângă fereastră, unde se găsea un biliard electric.

– Ne arăți cum se joacă acest joc?

Amintirea interminabilelor partide pe care le făcea pe vremuri cu fratele lui îl făcu să zâmbească. Împinse un scaun în fața biliardului pentru ca fetele să poată vedea ecranul și luminile lui intermitente, apoi scoase câteva monede din buzunar și dădu una Jessicăi ca s-o strecoare în deschizătură.

În fine, trimise prima bilă de oțel. Un val de amintiri îl copleși în timp ce ea se avânta și, pierdut în reveria lui o lăsă să coboare pe planul înclinat al biliardului fără să facă să răsune soneria, și fără să aprindă becurile.

– Asta-i tot? făcu Kendall, vizibil decepționată.

– Îmi lipsește antrenamentul, scumpo. Să încercăm din nou.

Fetițele îl priviră pe tatăl lor cu atenție. De data asta, Daniel păstră bila mai mult timp pe platou, stârnind

soneriile și aprinzând becurile biliardului. Îi revenea forma de odinioară. Și când câștigă prima partidă gratuită, gemenele erau definitiv cucerite! Atunci, veni rândul lor să-și încerce norocul. Ele jucară împreună cinci minute, apoi Kendall vru neapărat să încerce singură.

Jessica avu răbdarea s-o lase să joace o dată.

– Este rândul meu! strigă ea, curând.

Kendall refuză să-i cedeze locul, dar sora ei insistă și începu foarte repede să apese pe butoane în același timp cu ea ca să-i saboteze jocul. Urmă un schimb violent de cuvinte și Jessica veni să se refugieze plângând în brațele tatălui ei.

Acesta asistase la scenă, neputincios. Cum ar fi trebuit să le pedepsească pe gemene? El rămase acolo mângâind părul fetiței, străduindu-se să găsească un răspuns.

– Cred că este timpul să ne întoarcem, murmură Annie în spatele lui. Așa se întâmplă când sunt prea enervate, preciză ea zâmbind. Consoleaz-o pe Jessica, în timp ce eu încerc s-o smulg pe Kendall de la jocul ei.

Daniel clătină din cap, cu Jessica ghemuită în brațele lui și o urmări pe tânăra femeie care vorbea cu Kendall. În cele din urmă, adună ultimele monede și se îndreptă spre ușă, în timp ce Kendall rămânea cu încăpățânare în fața biliardului, forțându-se să-l facă să funcționeze fără bani. Dar, cum mașina nu părea că vrea s-o asculte, ea se răsuci pe scaun.

– Nu vreau să mă întorc la hotel, bombăni ea.

Cele două ore care urmară au fost penibile. Daniel spera că-și vedea fetițele în cea mai proastă zi a lor. Datorită Anniei, care făcea față cu sânge-rece protestelor, furiilor și lacrimilor, reuși să nu-și piardă răbdarea, observând totodată cum proceda ca să calmeze fetițele. Tânăra femeie sfârși de altfel prin a le despărți, punând-o pe Jessica în camera lui Daniel, ca să evite să întrețină furia lui Kendall. Și în seara asta n-au fost povești, nici ședințe de râs.

În fine, Daniel și Annie reușiră să se instaleze liniștiți în fața unui pahar, lângă șemineu.

– Nici măcar nu știu dacă i-am spus la revedere lui Davis! exclamă deodată Annie.

– Ba da. Amintește-ți, era tocmai după ce Jessica o ciupise de braț pe Kendall și când aceasta a tras-o de păr ca măsură de represalii.

Ea ridică o mână.

– Te rog, scutește-mă de amănunte! Ce coșmar! Crezi că ar fi rezonabil să le lăsăm mâine la Davis? El n-are prea mare experiență cu copiii.

– Este adevărat. De fapt, nu este el însuși decât un copil mare, remarcă Daniel. Dar nu crezi că meritățm un răgaz? Tu, în special. Într-o zi, am înțeles că încă mai am lucruri de învățat pentru a fi un tată bun.

El era așezat într-un fotoliu, în timp ce Annie se instalase pe podea.

Privind focul cu un aer absent, ea își trecu o șuviță de păr blond după ureche.

– Nu știu dacă se poate învăța cum să crești copii, mărturisi ea. Este în parte ceva instinctiv. În orice caz, când ele se comportă ca în seara asta, uit tot ce-am învățat și nu mă încred decât în intuiția mea. Slavă Domnului, asta nu se întâmplă des.

Daniel întinse un braț pe spătarul fotoliului și-și puse picioarele pe măsuța joasă.

– Niciodată nu m-am purtat ca ele când eram obosit. Găseam un colț izolat, și pur și simplu adormeam. Ele trebuie c-au moștenit această reacție de la familia VerHollan.

– N-o să mă faci să cred asta, Daniel, replică Annie scuturând din cap. Davis mi-a mărturisit că nu ezitai să-i trântești câte un pumn uneori.

– Davis a spus asta? În realitate, el provoca mereu neplăceri și eu eram cel care le prelua pentru că...

– Erai mai mare. M-a prevenit că vei spune asta.

Pentru o clipă, Daniel se simți ofensat. Apoi, izbucni în râs.

– M-am distrat bine cu Davis, dar sunt mulțumită că ne-am întors aici, mărturisi tânăra femeie cu un suspin. Nimic uimitor că fetele au fost atât de exaltate. N-am văzut niciodată atâtea obiecte atât de ciudate în același loc. Este într-adevăr o persoană originală...

– Te prevenisem.

– Sunt sigură că este nemaipomenit, dar nu este genul de persoană spre care dorești să te întorci pentru a găsi reconsolare și liniște.

Annie își lăsă capul pe brațul lui Daniel și continuă:

– N-aș vrea să par că-l critic, dar face oare câteodată lucruri cam nesăbuite? Când mi-a relatat poveștile lui despre acea turnare de film în locuri imposibile... Încă mă întreb cum este în viață!

– Când eram mai tineri, își aminti Daniel, a vrut să exploreze o carieră veche; altă dată, începuse să hrănească din mână un pui de elefant. Îl împiedicam întotdeauna. Cine știe, poate a găsit o altă gardă de corp, de atunci.

– Este nostim, recunoscu Annie redresându-se, dar sincer, n-aș fi putut suporta mult timp această frenezie. Trebuie că n-a fost ușor să crești cu el?

– Ei bine, mărturisi maliții os Daniel, mă descurcam... Mă cățăram într-un copac și citeam liniștit, la adăpost de poznele lui.

Schimbară un zâmbet de complicitate perfectă. Un zâmbet care șterse instantaneu toate accesele de gelozie pe care le putuse încerca Daniel în aceste ultime ore.

Cu paharul de vin alb în mână, el fixă un lung moment șemineul. Bineînțeles, exista Roy... Dar Roy nu era poate altceva decât un prieten, la urma urmei?

Capitolul 6

Annie își ridică ochii de la nasturele pe care era pe punctul să-l coasă la paltonul lui Kendall. Fetița tocmai apăruse, încă somnoroasă. Ora siestei trecuse, și acum fetițele ardeau de nerăbdare să iasă. Unchiul lor trebuia să treacă să le ia ca să le ducă la FAO Schwartz, faimosul magazin de jucării.

În timp ce Daniel deschidea un pachet de fursecuri, tânăra femeie dădu de înțeles că această ieșire cu Davis o neliniștea. El puse pachetul cu fursecuri pe o tavă și se întoarse spre ea.

– Fii atentă, draga mea, sau vei sfârși prin a-mi aminti de mama ta.

Annie nu știa dacă trebuia să râdă, sau să se simtă ofensată.

El o tachina bineînțeles, dar în spatele glumei exista un fond de adevăr pe care ea îl accepta greu.

– Totul va fi bine, Annie, o liniști el. Davis știe să se arate un adult responsabil când situația o cere.

Annie puse un bol cu lapte pe tava pe care Daniel lăsase fursecurile.

– Nu mă neliniștesc pentru siguranța lor, îi explică ea, ci de ceea ce riscă să aducă de la magazin.

– Știu la ce te gândești, și eu m-am gândit la asta. Dar cum el va sosi dintr-un minut în altul, este puțin cam târziu pentru a da înapoi.

Departe de ea ideea de a anula această ieșire. Davis era unchiul gemenelor la urma urmei și avea dreptul să petreacă puțin timp cu ele. Și dacă se întorceau cu un elefant din pluș în mărime naturală, care era problema?

Această vacanță nu va mai fi curând decât o aventură îndepărtată. O dată ce Daniel va pleca în Africa, micuțele vor păstra ca pe o comoară prețioasă amintirea acestor zece zile. Desigur, ele vor păstra în memorie această ieșire cu Davis, dar își vor aminti mai ales acele povești pe care tatăl lor le spunea în fiecare seară înainte de a adormi.

Momente care vor hrăni dragostea lor crescândă pentru Daniel.

Cele două fetițe erau acum postate la fereastră, pândind sosirea unchiului lor. Deodată, Kendall își părăsi postul de

la fereastră și se repezi spre ușă, pregătită să deschidă îndată ce se va auzi soneria.

Davis își făcu intrarea în cameră.

El sărută gemenele care se agățaseră de gâtul lui și anunță că o mașină îi așteaptă jos. Fetițele săriră în ghetele lor, își îmbrăcară paltonașele și în mai puțin de cinci minute erau gata.

Daniel era la fel de uluit ca Annie de această rapiditate puțin obișnuită. Davis era deja afară când se întoarse ca să anunțe:

– De fapt, pentru a vă ocupa, v-am rezervat o masă să luați ceaiul la "Pierre" la ora patru. Să nu întârziați, dacă nu vreți să fiți pe lista neagră a chelnerului șef.

Să ia ceaiul la "Pierre" era într-adevăr o idee minunată, se bucură Annie. Acest loc era rafinat și în același timp intim. Poate puțin prea intim, de altfel. Pentru Annie și Daniel, ar fi fost fără îndoială mai ușor să facă să dureze armistițiul lor mergând fiecare pe seama lui. El ar putea să citească, în timp ce ea să meargă să caște ochii la vitrine. La urma urmei, tânăra femeie era aici pentru ca gemenele să învețe să-și cunoască tatăl. Adulții de față nu erau deloc obligați să se simpatizeze.

Pe de altă parte, era o prostie să piardă o ocazie de a trăi această experiență numai pentru că se temea de această înfruntare față-în-față.

– Am impresia că această idee cu ceaiul nu-ți spune nimic?

Vocea lui Daniel o readuse la realitate. Annie ridică ochii și-l văzu în picioare în spatele barului, privind-o fix.

– De ce? răspunse ea. Nu, este formidabil. Tocmai îmi spuneam că ar fi un mod foarte drăguț de a petrece după-amiaza.

– Da, poate... Dar găsesc că fratele meu mai mic are tendința să se amestece în ceea ce nu-l privește.

Annie zâmbi, hotărâtă brusc să-l convingă să meargă acolo.

– Și ce-i cu asta, ce s-ar putea întâmpla? Vom bea un ceai cu fursecuri și apoi vom putea să ne amuzăm privind bătrânele doamne care vin acolo ca într-un templu.

Timp de o clipă, se întrebă dacă el dorea într-adevăr să vină.

– Oh, haide, Daniel, va fi nostim, insistă ea. Este o experiență care nu trebuie scăpată, poate fi chiar o aventură.

– Să mergem acolo pentru experiență, dar mă voi lipsi de aventură! Spune-mi, ce trebuie să porți în acest gen de ocazie?

Timp de câteva minute, discutară despre haine, înainte să dispară fiecare în camera lui, ca să se îmbrace. În timp ce căuta cu ce să se îmbrace, Annie se întrebă despre ce vor putea vorbi. Nici nu se punea problema pentru ea, de

exemplu, să abordeze tema Avon sau familia sa. Și nu deschisese un ziar de când era la New York.

***

Salonul de ceai nu era decât la câteva minute de mers de la hotel. Ceața din ajun dispăruse și aerul era curat și înviorător, amintindu-i Anniei de zilele de iarnă din Georgia.

Aici, totuși, nimic nu era ca acasă la ea. Străzile erau ticsite, femeile în mantouri de blană erau o mulțime și toată lumea era încărcată cu pachete. La fiecare colț de stradă, anunțate de un clopoțel, erau organizate colecte de bani pentru opere de binefacere. Toate astea, cu mirosul difuz de castane prăjite, anunța apropierea Crăciunului și atmosfera lui de sărbătoare.

Pătrunseră în ambianța caldă și discretă de la "Pierre", celebrul salon de ceai. Annie privi în jurul ei, prea fascinată pentru a nu lăsa să pară că era acolo ca turistă. Când se întoarse spre Daniel, văzu că și el îi împărtășea admirația. O luă de braț și se aplecă o clipă spre ea.

– Am impresia că este preferabil să vorbim în șoaptă, ca să nu fim dați afară. Spune-mi, cravata mea nu este prea țipătoare?

Annie își permise un mic râs înfundat, care atrase imediat privirea unui grom. Daniel o conduse pe tânăra femeie spre salonul de ceai. Mai multe perechi așteptau la intrare, dar când Daniel își spuse numele chelnerului șef, acesta îi conduse imediat la una dintre mesele cele mai bine situate. Scaunele erau tapisate și confortabile. Fețe de masă de un alb imaculat, tacâmuri de argint, și chelneri puși la patru ace... A lua ceaiul în acest loc luxos era un veritabil exercițiu de bună-cuviință.

Podeaua de marmură, statuetele dispuse ici și colo, și tablourile agățate de pereți sporeau și mai mult confortul clasic al locului. Annie își scoase mantoul, bucuroasă că hotărâseră să se îmbrace potrivit.

Ce puteau să comande, dacă nu tradiționalul ceai englezesc? Serviciul era rapid și eficace și masa lor fu imediat aprovizionată cu tot ce trebuia pentru un excelent ceai cu lapte.

Annie luă o înghițitură din ceaiul ei Earl Grey, apoi reveni să se sprijine de spătarul scaunului său.

– Este într-adevăr un fel de joacă de a face pe adulții, nu-i așa?

– Da, recunoscu Daniel. Mai puțin dacă ești englez și să ai destul timp liber pentru a-ți sorbi ceaiul timp de o oră.

– De obicei, în această perioadă a anului mă rog la Dumnezeu să-mi acorde câteva ore în plus pe zi.

– Seratele, cumpărăturile de Crăciun...

– Da, și apoi prepar prăjituri, organizez lucrurile pentru școală. Îmi ia întotdeauna mult timp pentru a descoperi cadouri potrivite pentru mama și pentru tata.

În acest an, Annie făcuse comanda unui portret al gemenelor, pe care Mary Jane îl va oferi din partea ei părinților săi. Spera astfel să atenueze furia lor.

– Și Roy?

– Ce vrei să spui?

Daniel se aplecă puțin deasupra mesei.

– Cât timp îți trebuie să-i găsești un cadou?

– Mi-ar plăcea să-ți arăt că te înșeli dacă tu crezi că Roy este un prieten intim. Marie Jane nu mi-ar ierta-o niciodată și, de altfel, el n-a fost niciodată decât un simplu prieten.

De unde scosese că Roy era iubitul ei? se miră tânăra femeie.

Era chiar ridicol! Și ea, de ce ținea atât să-i demonstreze că nu era nimic între ea și Roy?

– La Avon, toată lumea știe că mariajul lui Mary Jane nu mai este decât o chestiune de timp, preciză ea.

– Și tu vei fi domnișoară de onoare?

– Și fără îndoială martorul lor, spuse ea zâmbind.

– Nu visezi niciodată să ajungi în fața altarului?

Această întrebare o descumpăni pe Annie. Visase vreodată să se căsătorească?

– Nu tocmai... Dar îmi imaginez că trebuie să fie minunat să întâlnești pe cineva cu care poți să împarți totul. Așa cum am făcut în aceste ultime zile... Dar de ce să clădești vise în jurul unei persoane fantastice?

– În jurul a ce gravitează visele tale, atunci?

Conversația lua un curs la care Annie nu se așteptase deloc.

– Oh, Daniel, tu știi deja totul despre mine... Ai trăit la câțiva kilometri ani de zile.

– Bineînțeles, recunoscu el, știam esențialul. Dar cum ți-am vorbit despre planurile mele, acum aș vrea să le cunosc pe ale tale.... Înainte ca Kendall și Jessica să ajungă în viața ta ce doreai să faci?

De ce ținea să cunoască visele ei de adolescentă de vreme ce aproape le uitase ea însăși? Aceste conversații cu Mary Jane durau de ani de zile. Bineînțeles, își făcuseră planuri, amândouă.

– Voiam să mă angajez într-o organizație de ajutor a țărilor în curs de dezvoltare, mărturisi ea fixând fundul ceștii.

– Adevărat? exclamă Daniel, surprins.

Annie ridică ochii, ofensată de reacția lui. Era oare atât de neconceput ca un membru al familie VerHollan să poată vedea puțin mai departe decât Avon?

– De fapt, cred că Davis m-a influențat, mărturisi ea.

– Presupun că asta n-a avut urmare.

– Nu, recunoscu tânăra femeie scuturând din cap. Părinții mei m-au convins că puteam să fiu la fel de utilă rămânând la Avon.

– Kathy nu este așadar singura care a cedat cultului sacrosanct al familiei.

– N-am cedat "cultului sacrosanct al familiei", cum spui tu! Cel puțin nu complet. Am lucrat pentru un proiect de ajutor de dezvoltare la Augusta în timpul vacanței universitare. Eram pe punctul de a obține o slujbă cu normă întreagă la sfârșitul studiilor și chiar găsisem un apartament în oraș. Dar destinul a hotărât altfel: din cauza reducerilor bugetare, postul n-a mai fost înființat. Și apoi, pe lângă asta, Kathy reclama cu tot mai multă insistență prezența mea lângă ea și gemene. Cred că avea într-adevăr nevoie de ajutor.

Annie își amintea cu claritate al doilea ei an la universitate. Kathy de-abia își depusese cererea de divorț și niciodată relațiile între Daniel și familia VerHollan nu fuseseră atât de proaste.

– Ei bine, o dată ce mă voi stabili din nou în Statele Unite, vei putea să reînvii unele din aceste vise și să iei un nou start în viață.

– Micuțele și familia mea sunt toată viața mea acum, Daniel. Să trăiesc în Avon nu era fără îndoială una din

principalele mele aspirații, dar lucrurile s-au schimbat, și familia mea trece înainte de toate de acum înainte.

– Dar dacă revin, totul va fi altfel, insistă Daniel. De ce ai impresia că ai făcut o alegere irevocabilă?

El părea că nu înțelege cu adevărat. Și, la urma urmei, nu era deloc uimitor din partea cuiva care își petrecuse cea mai mare parte din viață departe de țara lui, de casa lui, mergând din misiune în misiune.

– Pe de o parte, explică Annie, nu sunt sigură că vei reveni atât de repede cum vrei să spui. Pe de altă parte, am trăit întotdeauna la Avon, acolo am rădăcinile mele. Familia mea are nevoie de mine și nu numai ca să mă ocup de fiicele tale.

– Nu înțeleg de ce vor să te aibă lângă ei în orice moment.

Ea căută diferite modalități de a-i răspunde, dar Daniel nu va înțelege fără îndoială niciodată. De altfel, această discuție nu-i va duce cu siguranță nicăieri... dacă nu la o ceartă. Și Annie nu dorea să strice această după-amiază.

– Ascultă, Daniel, nu vreau să ne certăm pentru asta și pentru orice altceva. Acest loc este atât de minunat.

– De acord, dar nu înseamnă că, ignorând problema, ea va dispărea.

– Atunci, s-o amânăm discuția pentru mai târziu, și să facem astfel ca și cum am fi în vacanță.

Să profităm de fiecare moment!

– Bine, bine, făcu Daniel. Atunci, spune-mi, ce crezi despre cum este timpul la New York?

Annie pufni în râs.

***

Când părăsiră salonul de ceai, se simțeau cu adevărat ca doi turiști profitând din plin de sejurul lor. Annie își strecură brațul sub cel al lui Daniel și se întorseră liniștiți la hotelul lor, depunând câteva monede în cutiile Armatei Salvării și cântând tot drumul cât îi ținea gura cântece de Crăciun.

Când intrau în hol, Annie își aminti că trebuie să cumpere lapte pentru micul dejun. Daniel era nerăbdător să afle dacă Jessica și Kendall se întorseseră. Ea îl încurajă să urce până în camera lor, în timp ce ea dădea o fugă la băcănie.

Când reveni după câteva minute, recepționera îi atrase atenția asupra unei serii de mesaje care o așteptau. Toate erau de la mama ei. Speriată, Annie realiză că uitase complet s-o sune... În ce stare trebuia să fie Lillian!

Cu o privire sumbră, se repezi spre lift, strângând micile foi de hârtie roz între degete. Încerca deja să-și imagineze scuze susceptibile să liniștească furia maternă. Ușa

apartamentului era întredeschisă și recunoscu vocea lui Daniel, care vorbea la telefon. La prima vedere, gemenele încă nu reveniseră.

– V-am spus deja, Lillian. Annie s-a dus să caute lapte și micuțele au ieșit cu fratele meu.

Annie auzea vocea mamei răsunând la celălalt capăt al firului.

– Noi ne-am întors târziu ieri seară, îi explică din nou Daniel. Fiica dumneavoastră trebuie să fi uitat să vă sune. Era obosită.

Dezbrăcându-și mantoul, tânăra femeie îi făcu semn să-i dea receptorul.

– Un moment, Lillian, Annie tocmai s-a întors. Annie, draga mea, îmi pare rău, murmură el punând palma peste receptor. Ascultând-o, s-ar spune că v-am asasinat pe toate și sunt pe cale să vă ascund corpurile.

Tânăra femeie îi întinse mesajele roz în loc de explicație, apoi luă receptorul. Ea își făcu rapid o rugăciune, apoi își salută mama.

Imediat, Lilian VerHollan se lansă într-o violentă diatribă privind ingratitudinea copiilor. Annie ascultă primele fraze, apoi, când consideră că auzise destul, o întrerupse pe mama ei.

– Mamă.

– Nu înțeleg cum ai putut uita...

– Mamă!

– Tatăl tău mi-a spus că poliția ar fi sunat dacă o catastrofă...

– Mamă! Ascultă-mă o secundă, te rog! Totul este în ordine. Așa cum ți-a spus Daniel, ieri seară ne-am întors târziu și n-am vrut să te trezesc în plină noapte.

În realitate, Daniel fusese mai cinstit spunând că probabil uitase s-o sune... Conversația se prelungi și Annie trebui să se supună interogatoriului înverșunat al mamei sale. În cele din urmă, domnul VerHollan îi veni în ajutor.

– Wallace vrea să închid. Mai ales nu uita să mă suni. Amândoi am fost bolnavi de îngrijorare. Niciodată n-am petrecut un Crăciun atât de îngrozitor.

Annie închise.

Ea se strădui să facă ce i se părea corect, încerca să facă astfel ca toată lumea să fie fericită. De ce mama ei nu dădea dovadă de puțină bunăvoință?

Epuizată, furioasă, vinovată și jenată, rămase mult timp rezemată cu coatele de bar.

– Îmi pare rău că te-am făcut să suporți asta, murmură ea.

Daniel veni prin spate și o înconjură cu brațele. Cu surprindere, tânăra femeie primi acest gest ca pe un lucru natural.

– Nu te neliniști. Data viitoare, îți voi aminti să-ți suni părinții, murmură el la urechea Anniei.

Ea rămase fără să miște în brațele lui, savurând plăcerea de a se simți protejată. Era minunat să ai pe cineva să te consoleze, fără să i-o fi cerut.

– Ai dreptate, să știi, absolută dreptate, părinții nu mă lasă să respir o secundă, mormăi ea cu capul sprijinit pe pieptul lui Daniel.

El își strecură mâinile sub cele ale lui Annie, apoi o conduse până la divan pe care o făcu să se întindă. Apoi, se așeză lângă ea.

– Annie, draga mea, știu bine că nu vrei să vorbești despre asta. Vreau să spun, despre familie, despre părinți... Dar există o diferență între a-ți iubi copiii și a-i ține prizonieri. Și părinții tăi nu par s-o facă. Să știi că nici pentru părinții mei n-a fost foarte ușor să ne vadă plecând, pe Davis și pe mine. Dar ei știau cât de important era pentru noi să ne câștigăm independența.

Cât de mult i-ar fi plăcut s-o sărute pentru a alunga aceste lacrimi pe care le reținea cu toată puterea... Annie înțelegea ce se străduia el să-i explice. Daniel o știa... Dar era oare pregătită să accepte spusele lui despre părinții ei?

– Ei folosesc toate mijloacele să te rețină, continuă el. Vinovăție, responsabilități. Dragostea lor este egoistă și distrugătoare.

– Se poate ca părinții mei să ți se pară posesivi, recunoscu Annie. Dar nu sunt sigură că tu ai primit o

educație mai bună... Tatăl tău și mama ta te-au încurajat să devii independent și uite cât te-a costat asta.

– Ei m-au pus pe calea cea bună, dar eu sunt cel care am făcut greșeli. Le-am aflat pe pielea mea. Ei nu sunt vinovați de eșecurile mele.

Apropiindu-se de ea, Daniel îi luă mâna. El ardea de dorință s-o elibereze, s-o facă fericită, s-o vadă zâmbind. Cu blândețe, o atrase spre el, apoi îi ridică bărbia până când se regăsiră față în față, ochi în ochi.

– Este atât de extraordinar să nu râzi, remarcă el. Tu care păreai atât de fericită înaintea acestui stupid apel telefonic.

Annie scutură din cap și închise ochii.

– Am impresia că sunt secole de când n-am avut ocazia să zâmbesc.

– Pot oare să te ajut?

Cu aceste cuvinte, își puse cu delicatețe buzele peste cele ale tinerei femei. Acest sărut fu ca o descărcare electrică. Daniel dorea s-o strângă în brațe cu toată puterea să simtă căldura corpului lui lipit de al ei. Începu prin a-i acoperi fața și buzele cu sărutări fugitive. O clipă, o simți că se încordează, apoi se abandonă fără rezerve. Resimțea oare același lucru ca el?

O ultimă dată, o sărută pe colțul gurii, înainte de a se îndepărta.

– Asta m-a ajutat mult, murmură Annie cu un zâmbet.

Daniel își trecu un braț în jurul taliei ei și depuse un sărut tandru pe tâmplele ei. În câteva minute, trăise momentele cele mai intense din viața lui. Înainte de acest sărut, nu înțelesese prea bine ce i se întâmpla. Dar era limpede, acum. O iubea prea mult ca s-o abandoneze.

Capitolul 7

– Era genial, tată! se extazia Kendall făcând piruete pe pat. Ei au făcut o navă spațială din piese de Lego. S-ar putea chiar să poată merge înăuntru! După părerea ta, câte piese le-a trebuit ca să facă asta?

– Milioane, cred, răspunse Jessica.

Annie se aplecă spre Daniel și-i murmură la ureche:

– Dacă voiai să ai o discuție liniștită înainte să le culci, ai ales un subiect nepotrivit.

Pentru prima dată, împărtășeau acest moment privilegiat care era ritualul culcării.

Daniel clătină din cap și se întoarse spre cele două gimnaste în perspectivă.

– Bine, ascultați-mă bine amândouă, este timpul să vă culcați. Dacă nu puteți să ne povestiți aventura voastră fără

să transformați patul în trambulină, prefer să sting lumina imediat.

Această amenințare n-avu nici un efect, până în momentul când, luând mâna Anniei, se prefăcu că părăsește camera.

Jessica și Kendall se priviră o clipă și se opriră imediat din a sări pe saltea. Apoi se strecurară repede între cearșafuri și luară un aer atât de angelic, încât Annie și Daniel nu se putură împiedica să nu râdă.

– Bun, sunt mulțumit că-ați înțeles, remarcă el. Ce-ați spune să vă citesc un capitol din "Mica prințesă?"

– De acord, exclamă Kendall. Nu ai decât să joci rolul domnilor și Annie rolul doamnelor.

– Crezi că aș fi acceptat contrariul? răspunse tatăl ei zâmbind.

Annie avea rolul cel mai mare. În timp ce ea citea, Daniel asculta cu atenție, lăsându-se încântat de dulcea melodie a vocii ei. El își amintea căldura buzelor ei când o sărutase adineauri... când înțelesese că o iubea.

Cei doi adulți schimbară un zâmbet, apoi Annie le arătă fetelor o ilustrație. Da, era sigur acum, o iubea. Îi plăcea modul ei de a vorbi, de a-și bea ceaiul, de a zâmbi, de a merge... îi plăcea totul la ea!

– Tată! Nu ești atent!

Kendall îi amintea că era rândul lui să citească.

– Rolul tău nu este lung, precizã Annie zâmbind, dar este foarte important.

Desigur, îl tachina, era totuși mult mai mult în cuvintele ei. Dacă Daniel nu putuse juca un rol în viața gemenelor în ultimii ani, tânăra femeie știuse să-i arate cât de mult conta el – și cât va conta întotdeauna pentru fiicele lui.

***

În această dimineață, lumina era cenușie, și Annie crezu mai întâi că se înșelase asupra orei. Totul era atât de liniștit. Fără sirene de poliție, fără camioane de gunoi, fără circulație. Își adună tot curajul ca să verifice ora. Era totuși șapte și jumătate. Trebuia oare să se dea jos din pat? Era în vacanță, la urma urmei, și gemenele puteau să rămână puțin mai mult în pat, o dată. Scoțând un oftat de satisfacție, Annie se lăsă să cadă din nou pe pernă și se cuibări sub cearșafuri.

Avea nevoie să reflecteze, trebuia să-și pună ordine în idei înainte să-l revadă pe Daniel. Raporturile lor evoluaseră, și tânăra femeie nu reușea să se decidă: trebuia oare să se bucure sau să-i pară rău?

Nu reușea să înțeleagă cum putea un biet sărut să provoace asemenea bulversare? Dumnezeu știe câtă nevoie

de îmbărbătare avusese după acea discuție cu mama sa. Și Daniel fusese perfect. El o strânsese în brațe, îi șterse lacrimile. Dintr-o dată, îi apăruse cu totul altfel și nu se gândise nici o clipă să se opună sărutului său.

Atunci, de ce se simțea stânjenită?

Explicația părea să se impună: Annie se simțea vinovată deoarece Daniel fusese soțul lui Kathy. Totuși, rămânea convinsă că acesta nu era singurul motiv.

Deoarece în sărutul pe care-l schimbase cu Daniel, era mult mai mult decât consolare. Trebuia să se încline în fața evidenței: era vorba de pasiune. O pasiune atât de intensă, încât se înfiora și acum. Îmbrățișarea trezise în ea un evantai de senzații necunoscute.

Acest fapt recunoscut, stânjeneala dispăru imediat.

Zâmbi o clipă, savurând descoperirea unei plăceri noi. Ce înflăcărare să împărtășească o dorință atât de intensă...

Dar era oare înțelept? Era corect să lase să se dezvolte o asemenea relație între ei? Trebuia mai întâi să se gândească la gemene, nu? Cel mai rezonabil ar fi fără îndoială să se mulțumească doar cu o relație amicală...

Bineînțeles, n-ar fi simplu pentru Annie să-și înfrângă elanurile și să se rezume la sentimente mai puțin pasionale. De aceea, trebuia imediat să înceapă să lucreze în acest sens, înainte ca unul din ei să dezvăluie celuilalt ce simțea.

Sacrificiul merita efortul.

Ar fi cruțată astfel de săptămâni, poate ani de frământări. Și apoi, noua lor prietenie le va face viața atât de ușoară! Când Daniel va pleca în Africa, sau în altă parte, legătura nu va fi ruptă. Ea și fetele vor putea să meargă să-l vadă și să știe în sfârșit unde trăia, pe cine frecventa și să petreacă puțin timp în compania lui.

Câteva ciocănituri în ușă o smulseră pe Annie din reveria ei.

– Intră.

Daniel împinse ușa și-și vârî capul prin deschizătură.

– Bună, murmură el.

Afișa un zâmbet atât de vesel, încât Annie fu imediat sigură de două lucruri: nu va fi simplu să reziste farmecului său, iar prietenia era într-adevăr soluția cea mai înțeleaptă.

– Privește pe fereastră, spuse el.

Și, fără să adauge ceva, închise ușa în spatele lui....

Imediat, tânăra femeie luă capotul de la capul patului. Crezu mai întâi că fereastra era acoperită de aburi. Apoi observă că luminozitatea care o trezise atât de dimineață era datorată stratului gros de zăpadă care se formase în timpul nopții. Fulgi mari continuau încă să cadă.

Acest spectacol avu același efect ca o ceașcă bună de cafea. Plină de energie, Annie se repezi în salon, unde îl găsi pe Daniel în fața marii ferestre.

– Este fantastic, nu? îi aruncă ea.

Daniel se întoarse spre ea și clătină din cap în semn de încuviințare, în timp ce tânăra femeie veni să i se alăture la fereastră. Rămaseră tăcuți să privească această zăpadă care acoperea încet orașul, ca o pătură ușoară.

– Totul este atât de liniștit, murmură Annie. Este fără îndoială ceea ce m-a trezit. Cu această zăpadă care înăbușe toate sunetele, nu auzeam zgomotul obișnuit al orașului.

Geamurile trimiteau înapoi un curent de aer rece și Annie se înfioră. Daniel își puse atunci un braț în jurul umerilor ei și o strânse ușor lângă el. Rezistând impulsului de a-și pune capul pe umărul lui, ea hotărî totuși să profite de ceea ce era poate ultimul moment de tandrețe.

– Când ai văzut zăpadă ultima dată? îl întrebă ea întorcându-și capul spre el.

Timp de o clipă, cedă tentației de a admira curba bărbiei lui apoi, amintindu-și hotărârea ei din ajun, se îndepărtă de el. Daniel era acum singur în fața ferestrei.

– Trebuie să fi trecut cinci ani, răspunse el în cele din urmă.

– În ceea ce mă privește, n-a trecut atât de mult, dar la noi zăpada nu rămâne niciodată mai mult de o zi. Gemenele vor fi încântate.

– Annie! Tată! Ați văzut zăpada? Putem să ieșim?

Kendall și Jessica dădură buzna în salon alergând, doar pe jumătate îmbrăcate.

– Eram pe punctul să vin să vă trezesc, copilașele mele adorate, făcu Annie.

– Repede, înainte ca zăpada să se topească! gemu Kendall, trăgând-o pe mătușa sa de mânecă.

Cinci minute mai târziu, toată lumea era pregătită. Gemenele erau numai zâmbet și nerăbdătoare să ajungă în parc. Daniel, deși era într-o bună dispoziție, părea preocupat.

Cum micul grup ajunse în hol, făcu semn fetițelor să plece.

– Mergi înainte, Annie, adăugă el. Aș vrea să mă ocup de ceva înainte să vă ajung. Ai putea să mă aștepți la intrarea în parc? întrebă el după ce se gândi.

Tânăra femeie ar fi vrut să afle mai mult, dar se feri să-l chestioneze.

Însoțită de cele două micuțe, traversă Manhattanul în direcția Parcului Central. Gemenele aveau tot timpul câteva lungimi avans față de mătușa lor. Ele dădeau lovituri de picior în nămeții de zăpadă și se amuzau să alunece pe porțiunile alunecoase ale trotuarului. Din obișnuință și din afecțiune, Annie reușea să zâmbească, dar era prea absorbită de gândurile ei pentru a participa cu adevărat la bucuria lor.

Acea stratagemă pe care și-o imaginase, acea poveste cu prietenia, va crea tensiuni la fel ca înainte... Își dădea seama acum. Poate nu-și mărturisiseră sentimentele în mod

deschis, dar existau sute de alte moduri de comunicare decât cuvântul.

Un bulgăre de zăpadă îi lovi piciorul.

– Vino, Annie, strigă Kendall. Vino să te joci cu noi.

Greu să reflectezi în mod serios cu aceste două mici diavolițe! Annie aruncă la rândul ei un bulgăre în direcția lor, apoi le antrenă spre intrarea în parc. Se întreba de unde ar putea închiria săniuțe pentru micuțe, când sosi Daniel. Purta două platouri de plastic, asemenea celor pe care le foloseau băieții de pe etaj din hotelul lor.

– Oh, Daniel, ai găsit săniuțe! exclamă Annie încântată și amuzată de ingeniozitatea sa.

– Da, dacă este ceva ce am învățat să fac, este să improvizez.

Se întoarseră spre parc, în căutarea lui Kendall și a Jessicăi; acestea descoperiseră o pantă minunată pentru dat cu săniuța.

– Ei bine, nu suntem singurii care am avut ideea să venim aici, remarcă Annie punând stăpânire pe un platou. Este multă lume.

Daniel se opri chiar în spatele ei, și tânăra femeie îi simți mâna care se așezase pe umărul ei. Se degajă imediat, făcând un pas lateral și își îmblânzi gestul cu un zâmbet, un zâmbet grațios și amical.

Ce se întâmpla? se întrebă Daniel. Nu înțelegea...

El tocmai voia să-i împărtășească lui Annie sentimentele lui, dar aceasta se grăbi să orienteze altfel conversația.

– Privește zăpada de pe copaci, s-ar spune într-adevăr că este o carte poștală de Crăciun.

El clătină încet din cap, încă surprins. Cât despre gemene, puseseră mâna pe săniuțe fără să se întrebe o clipă de unde apăruseră.

– Vom coborî panta cea mai mare! strigă Kendall.

Dar Daniel o opri, punând o mână pe umărul ei.

– Domnișoară, veți începe să coborâți pe aici! ordonă el arătând un loc unde mamele și copiii lor erau deja adunați. Când veți învăța mișcarea, veți putea încerca ceva mai dificil.

El le urmări în timp ce alunecau pe pantă, fiecare pe săniuța ei improvizată. Kendall părea dezgustată și chiar și Jessica părea plictisită.

– Nu crezi că ar putea să încerce ceva puțin mai captivant? interveni Annie.

– Ba da, ai dreptate.

– Și apoi, sunt sigură că arzi de dorință să cobori panta mare de acolo! Să mergem! Avem și noi dreptul să ne distrăm!

A fost cu adevărat o zi de vis. După interminabile alunecări și mai multe bătălii cu bulgări de zăpadă, descoperiră că mureau toți de foame. Daniel se duse să cumpere hot dog și ciocolată caldă de la un vânzător

ambulant care se afla la ieșirea din parc. Apoi Annie avu ideea să construiască un om de zăpadă.

Avea acum sentimentul că totul va merge bine, că ea și Daniel vor putea deveni buni prieteni, așa cum o dorea din toată inima ei.

– Vino, Annie, spuse Jessica indicând un loc plat și degajat.

Daniel veni să i se alăture.

– Continuă să ningă, o informă el, și există toată zăpada care trebuie. Să continuăm să le privim pe gemene lucrând.

– Nici nu se pune problema! protestă tânăra femeie. N-am aproape niciodată ocazia să fac un om de zăpadă.

– Da, tată! Și tu trebuie să ne ajuți, interveni Kendall care rostogolea un enorm bulgăre de zăpadă pe sol.

– N-aș vrea să vă dezamăgesc, dar în calitate de șef de șantier experimentat, pot să vă spun că v-ar trebui o macara pentru a pune capul pe corpul omului de zăpadă.

Gemenele nu putură decât să-și recunoască greșeala. Annie dădu înapoi.

– Dumnezeule, fetelor, tatăl vostru are dreptate! exclamă ea. Este de două ori mai mare decât voi. Nu se va reuși niciodată să i se pună capul. Trebuie s-o luați de la capăt.

– Tată, știu ce vom face! spuse Kendall, cu ochii strălucitori. Tu și cu Annie veți construi omul de zăpadă, iar Jessica și cu mine vom supraveghea lucrările. De acord?

Noi ne vom așeza aici.

Fetițele își amenajară scaune în zăpadă și făcură semn celor doi muncitori improvizați să înceapă.

După vreo zece minute, respirând greu, Annie și Daniel se dădură înapoi ca să-și admire opera. Omul de zăpadă era aplecat puțin într-o parte, dar cu boneta lui albastră, împrumutată de tânăra femeie, și fularul roșu, contribuția lui Daniel, era perfect!

Când el încercă să-i ia mâna, ea se repezi să aranjeze fularul în jurul gâtului omului de zăpadă. Dar el o urmă și o forță să-l privească.

– Ține, tu ai mai multă nevoie decât el, spuse, punându-i căciulița pe cap și luându-i obrajii în palme.

Annie încercă să ignore emoția care-i strângea inima.

– Oh, lasă-le timp fetelor să-l admire așa.

– Draga mea, ele au uitat deja omul nostru de zăpadă! Și mi se pare că și tu ai uitat ceva. Ai nevoie să-ți reîmprospătez memoria?

Cum ea își apleca încet capul pentru a se abandona sărutului lui, tânăra femeie se gândi că acum sau niciodată era momentul să-i demonstreze că între ei nu era nimic altceva decât prietenie.

Daniel își puse buzele arzând de dorință peste cele ale lui Annie. Exista atâta sinceritate și căldură în acest sărut, că ea uită toate bunele ei hotărâri și se strânse în el, trecându-și

brațele în jurul gâtului lui. Erau separați unul de altul prin hainele groase de iarnă și doar buzele lor comunicau. Annie se lăsă complet în voia voluptății acestui contact fierbinte, răsturnându-și treptat capul pe măsură ce buzele lui Daniel deveneau mai insistente.

Prietenia era un sentiment frumos, desigur, un scop nobil, dar pasiunea va continua să-și revendice drepturile. Trebuia să-i facă față și să se împace cu ea, așa cum se acomodaseră cu tensiunile care întunecaseră până acum relațiile lor. Annie trebuia să-l convingă pe Daniel că prietenia este singura soluție... Dar, mai întâi, era fără îndoială altcineva de convins: ea însăși.

– Daniel, trebuie să vorbim, murmură ea.

El îi zâmbi, cu un aer atât de fericit încât tânăra femeie se întrebă dacă el cunoscuse deja o asemenea fericire în viața lui.

– Scumpo, de ce crezi că lucrurile se vor aranja mai bine dacă vorbim? Adevărul este că toate cuvintele din lume nu vor fi de-ajuns pentru a descrie acest sărut și ceea ce am simțit. Nu sunt sigur că vreau măcar să încerc.

Luând-o de mână, o conduse spre gemene.

– Nu crezi că aceste micuțe au nevoie de o bună siestă? Hai să le căutăm, și să le ducem la culcare. După aceea, vom putea discuta, dacă vrei cu adevărat.

Capitolul 8

Annie se cuibări în pat, cu capul în mijlocul pernelor. Ea nu vorbise cu Mary Jane de la plecarea din Avon și se hotărâse să-și ofere o conversație la telefon cu prietena ei drept cadou de Crăciun.

– Așadar, cum merge cu Roy? întrebă ea.

– Oh, sincer, Annie, mă calcă pe nervi! Refuză orice idee de schimbare a rutinei de Crăciun: tu știi, revelionul la el, și prânzul de pe douăzeci și cinci la mine. Aș vrea să fiu acolo când nepoții și nepoatele mele vor deschide cadourile, dar el ține neapărat să respecte tradiția. Nu înțeleg de ce părinții mei au hotarât brusc să ofere cadouri în seara de douăzeci și patru, și nu în dimineața următoare. Vrei să-mi explici cum pot să iubesc pe cineva care procedează astfel?

Annie înțelegea foarte bine ce voia prietena ei să spună.

– Sunt douăzeci de ani de când vă cunoașteți, nu? Dacă nu-l iubeai, ai fi știut!

– Timpul n-are nimic de-a face cu asta, Annie. Sunt sigură că acest gen de lucruri se cunosc din instinct. Și instinctul îmi spune că sunt pe punctul de a face o mare greșeală.

– Vrei să vorbești de inel?

– Da, Roy nu încetează să facă aluzie la asta, iar domnul Thornton, bijutierul, i-a povestit mamei că a venit să-l vadă ca să-i ceară să curețe inelul bunicii lui. Ce spui de asta?

– Am impresia că s-a hotărât.

– Sincer, Annie, îl iubesc, în ciuda diferendelor noastre, dar este oare suficient ca să te căsătorești cu cineva? Dar ce tot spun, nu suntem nici măcar logodiți!

– Mary Jane, vrei să spui că nu simți acel mic fior când te sărută?

– Nu. Absolut nimic.

– Săruturile lui nu te fac să ți se învârtă capul, și să se cufunde lumea în jurul tău? o mai întrebă Annie, care se gândea la ce simțise ea, de fiecare dată când Daniel nu făcea decât s-o atingă ușor.

– Glumești!

Se pare că Roy și Mary Jane aveau totul pentru a întemeia o frumoasă prietenie. În schimb, Annie era din ce în ce mai convinsă că ea și cu Daniel nu vor putea niciodată să rămână simpli prieteni. Acea cunoaștere instinctivă la care făcuse

aluzie Mary Jane, ea îi făcuse experiența. Și dacă totul începuse de la prima lor întâlnire, cu ani în urmă? Era poate motivul pentru care el îi displăcuse atât la început... Ea nu făcuse atunci decât să se apere împotriva acestui sentiment care se înfiripa.

– Bun, am vorbit destul despre Roy și despre mine, spuse deodată Mary Jane. Ce se întâmplă cu tine? Mama ta te-a sunat în fiecare zi?

– Da, cât pe ce. Tocmai i-am dat un telefon și părea să se fi potolit. Nu l-a copleșit cu injurii pe Daniel, și mi-a mărturisit chiar că s-a distrat la familia Bennett. De necrezut!

– Și Daniel? Ați reușit să coexistați cât de cât pașnic?

Dacă Mary Jane ar ști! Era vorba de cu totul altceva între ea și Daniel, și acum nu mai era cale de întoarcere. Dar nu era momentul să abordeze acest subiect delicat. Într-o zi, totuși, Annie îi va povesti prietenei ei cum dificultățile ei cu Roy o ajutaseră să înțeleagă mai bine ce i se întâmpla lui Daniel.

– Totul merge de minune aici, răspunse ea. Și fetele sunt încântate... Și am și eu un sejur plăcut, adăugă ea, după o scurtă pauză.

– Ei bine, spune-mi! Totul pare să se prezinte foarte bine. Așadar, Daniel nu este atât de insuportabil?

"El este fantastic" se gândi Annie.

– Nu, nicidecum.

Am înțeles că sunt întotdeauna doi vinovați când se desparte un cuplu.

– Venind de la o VerHollan, iată cuvinte mai curând surprinzătoare! Trebuie să fie realmente convingător.

– Da. Și nu există nici o îndoială că își iubește copiii. S-a comportat ca un tată model de la început.

Annie făcu apoi o expunere amănunțită a acestui început de vacanță, fără să abordeze schimbările care interveniseră în relația ei cu Daniel. Nu va dezvălui nimic înainte de a fi sigură de viitor.

***

– Bun, dacă mi-ai spune ce nu merge, Annie?

Daniel era așezat pe canapea lângă tânăra femeie, care ținea o ceașcă de ceai în mână.

El își pipăi buzunarul în căutarea pipei, dar își dădu încă o dată seama că o uitase.

Cu un zâmbet decepționat, Annie se întoarse spre el.

– Nu știu ce să fac. Înțelegi.... începu ea cu o voce care nu mai era decât un murmur, sunt subjugată de bărbatul minunat care este lângă mine, și totuși... totuși știu că asta nu poate să meargă.

Zâmbetul care-i luminase până atunci fața dispăru imediat ce rosti aceste ultime cuvinte. Avea un aer atât de pierdut, încât Daniel trebui să se abțină să n-o ia în brațe. El știa că un sărut ar fi alungat toate îndoielile din mintea lui Annie. Dar voia să afle mai mult. În loc s-o strângă lângă el, îi luă ceașca din mâini și o puse pe masa joasă.

– Ce te face să spui asta? întrebă el.

– Cum ar putea fi altfel? Ne-am detestat ani de zile. Cum am putea să ne iubim? Dar putem deveni prieteni, poate?

– Asta dorești cu adevărat?

"Spune-mi adevărul, Annie"! o imploră el în tăcere.

– Cred că este mai bine pentru toată lumea... Dar, adăugă ea imediat, ca să fiu sinceră, doresc să mă strângi în brațe, doresc să uit de restul.

Și Annie sări în picioare, ca și cum se temea ca Daniel să nu-i îndeplinească dorința.

– Și de ce n-o faci, atunci? exclamă el ridicându-se la rândul lui ca să i se alăture.

– Există priorități. Tu ai responsabilități, și eu la fel.

Daniel se opri la câțiva pași de ea. Responsabilități. Cât detesta el acest cuvânt, un adevărat laitmotiv la familia VerHollan!

Cu brațele încrucișate, Annie îl observa, vizibil în defensivă. Erau la un pas de ceartă.

De ce îi era așa teamă?

– Da. Știu că avem amândoi responsabilități, răspunse el. Dar nu este posibil să le punem de acord cu... atracția noastră reciprocă?

– Ar fi mult prea complicat, murmură Annie scuturând din cap. Ce se va întâmpla când vei pleca din nou și eu mă voi întoarce la Avon? Când tu vei avea un nou plan în lucru? Când tu...

– Când voi lua gemenele? termină Daniel. Cum vrei să ajungi la ceva cu asemenea întrebări, Annie?

Se apropie mai mult de tânăra femeie, sigur că poate s-o convingă că doar prezentul conta, că era inutil să se proiecteze într-un viitor ipotetic.

– Ți-e atât de teamă de necunoscut? Eu nu recunosc femeia care vorbea despre a face o acțiune umanitară.

Schițând un zâmbet slab, Annie sfârși prin a-l privi în ochi.

– Par oare atât de lașă? întrebă ea.

– Nu, făcu Daniel scuturând din cap. Nu lașă, dar nu seamănă cu femeia pe care am învățat s-o cunosc în ultimul timp. De ce nu privești totul ca pe o mare aventură? Nu știm ce întorsătură poate lua povestea asta, dar așa se întâmplă în toate marile aventuri.

În fine, făcu ultimul pas care-l separa de Annie, și o luă în brațe. Buzele lui le atinseră la început ușor pe cele ale tinerei femei, apoi sărutul lui deveni din ce în ce mai

senzual, mai insistent. Acest sărut era un mod de a pecetlui un pact, un jurământ, în vederea aventurii pe care se pregăteau s-o trăiască împreună. Dacă n-aveau mult timp în fața lor, seara asta, viitorul le aparținea.

Annie răspunse la acest sărut cu un elan plin de spontaneitate și de tandrețe, îndemnată de un impuls mai puternic decât ea.

Daniel ar fi vrut să-i dea o idee despre plăcerea care o aștepta. Voia să simtă căldura corpului lui arzând de dorință lipit de al ei. Dar, pentru asta, trebuia să aleagă un moment potrivit, nu s-o bruscheze pe tânăra femeie să facă ceva ce ar putea regreta mai târziu.

Încet, slăbi strânsoarea, continuând să-i mângâie fața. Apoi, Daniel sprijini capul lui Annie de umărul lui și-i sărută părul. Ciocănituri repetate se auziră în ușă.

Annie își ridică rapid capul și părăsi brațele lui Daniel.

– Îl așteptai pe Davis?

– Da. L-am sunat în această dimineață, îi explică el. N-aș fi fost deloc supărat dacă ar fi ajuns mai târziu... Dar am impresia că n-are intenția să plece, adăugă el râzând și bătăile în ușă se repetară mai tare.

Resemnați, ridicară amândoi din umeri și merseră să-l întâmpine pe Davis.

Un pom de Crăciun uriaș bloca ușa. Era un pom artificial, dar mirosind a rășină de pin.

– Priviți ce-am găsit în hol cu numele vostru deasupra! le aruncă fratele lui Daniel, ironic.

Petrecură următoarele douăzeci de minute încercând să găsească un loc convenabil pentru acest pom. Și când în sfârșit se hotărâseră, gemenele se treziseră din siesta lor și n-aveau decât o dorință: să înceapă decorarea bradului.

Davis o luă pe Jessica de umeri și pe Kendall de mână.

– Mai întâi, mergem toți trei să cumpărăm ghirlande, globuri și tot arsenalul indispensabil pentru a face acest pom cel mai frumos din oraș. Și n-avem mult timp dacă vrem să facem asta înainte de a cina împreună.

Gemenele aveau încă obrajii roșii de somn, dar deja erau gata să iasă. Davis se întoarse pentru ultima dată înainte de a părăsi apartamentul, în timp ce Daniel se întreba ce putuse inventa fratele lui pentru a le ocupa pe micuțe.

– Singurul lucru pe care-l aveți de făcut amândoi, este să găsiți ceva să punem în vârful bradului. Nu vă neliniștiți. Le voi aduce înapoi pe Jessica și pe Kendall înainte de ora de culcare.

– După părerea ta care este ora de culcare pentru Davis? întrebă Annie când ușa se închisese.

– Nici măcar nu îndrăznesc să mă gândesc, mărturisi Daniel. Dar ne va trebui poate tot acest timp pentru a găsi ceva de agățat în vârful bradului.

Annie se grăbi spre dulapul de haine.

– Știu exact ce vreau pentru vârful bradului! Și știu în plus unde-l găsesc, adăugă ea, întinzându-i lui Daniel mantoul și perechea de mănuși.

Ieșiră în grabă din hotel și opriră un taxi care-i conduse până la Metropolitaan Museum of Art, exact înainte de închidere.

– Am crezut că te-am convins că nu eram Rockefeller cu povestea aceea a ceculuí fără acoperire, făcu remarca Daniel, urcând treptele în spatele lui Annie. Și apoi, nu cred că operele de artă expuse aici sunt de vânzare.

Tânăra femeie adună puțină zăpadă de pe treptele scării și o strânse în mâini înainte de a arunca bulgărele în direcția lui.

Holul de la intrare era arhiplin, și entuziasmul tuturor acestor amatori de artă era contagios. Annie, Daniel și gemenele vizitaseră muzeul câteva zile mai devreme, dar răbdarea fetițelor fusese de scurtă durată și vizita destul de scurtă. Daniel sugeră ca la întoarcere să facă o mică vizită, dar Annie îl făcu să-și schimbe părerea.

– Știi bine că este imens și muzeul se închide în douăzeci de minute.

– De acord, dar promite-mi că data viitoare când vom fi la New York, va fi prima noastră vizită.

Cu un zâmbet, Annie acceptă înțelegerea, și-l îndreptă spre standul cu cadouri. Cuvintele lui Daniel îi răsunau încă

în urechi, făcând-o să simtă o speranță amețitoare. El vorbea despre viitorul lor cu o asemenea siguranță, încât ajungea aproape să-l creadă.

Standul era invadat de clienți și Daniel o trase pe tânăra femeie de braț înainte să intre.

– Este prea multă lume pentru mine aici, protestă el.

– Haide, vino, insistă Annie, antrenându-l în urma ei. Știu exact ce vreau, și unde se găsește.

Mână în mână, reușiră să intre în magazin.

– Ești sigură că această decorație este demnă să fie expusă în pomul de Crăciun al familiei Marshall? se informă Daniel.

– Așteaptă să vezi.

Vânzătorul scoase o cutie cu articolul pe care i-l ceruse Annie și Daniel putu astfel să-l admire pe îndelete.

– Este replica îngerilor pe care i-am văzut în pomii de Crăciun ai muzeului în altă zi, îi explică ea.

Era un mulaj stil Renaștere de vreo treizeci de centimetri înălțime reprezentând un înger drapat în roz și auriu.

– Este splendid, spuse el restituind obiectul vânzătorului, cu o clătinare de cap admirativă. Mă face să mă gândesc la tine.

Annie roși auzind acest compliment ridicol, în timp ce Daniel plătea și lua pachetul ambalat cu atenție. În fiecare an, când va scoate cutia pentru Crăciun, își imagină

mulțimea de suveniruri care apărea din ea. Vor fi oare amintiri fericite?

***

– Pomul acesta este magnific, Jessica, nu găsești? întrebă Annie.

Ea agăță un mic inel ultimului glob, i-l întinse nepoatei sale și amândouă se întoarseră spre brad. Jessica se apropie, căutând un loc liber.

– E bine aici, Annie? întrebă ea.

– Este perfect, scumpo.

Podeaua era acoperită de cutii goale, hârtii de ambalaj și pungi de plastic. Annie începu să le strângă pe toate într-un sac mare. Vor avea nevoie de ele când va trebui să demonteze pomul.

Absorbită cum era de amintirile acestei zile, acționa ca un adevărat automat.

Când termină, o observă pe Kendall, care dirija operațiunile pe cele mai înalte ramuri ale pomului. Instrucțiunile ei nu sufereau contestare.

– Nu, tată, nu pe ramura aceea. Pe cealaltă, două ramuri deasupra, aproape de becul roșu.

Daniel urma cu scrupulozitate ordinele ei, și când Kendall se întoarse ca s-o întrebe pe mătușa ei dacă mai rămăseseră decorații, el o privi pe Annie cu sprâncenele ridicate a exasperare amuzată. Tânăra femeie îi zâmbi și-l încurajă cu un semn.

Păstraseră decorarea vârfului pentru sfârșit. Daniel rămase pe scaunul pe care-l folosea drept scară, și așteptă ca Annie să-i întindă îngerul pe care-l cumpăraseră.

– Tată, vreau să pun eu îngerul.

– Nu, Kendall, interveni Annie. Ar fi mult prea periculos. Vei face asta anul viitor, când vom avea o scară adevărată.... Și Jessica va putea să fie prima care să aprindă ghirlandele, adăugă ea imediat.

Gemenele păreau mulțumite de această repartizare a sarcinilor. Daniel se întoarse spre Annie și o întrebă din privire. Ea ridică din umeri. Era prima dată când vorbea despre viitor. Până acum, se agățase de trecut ca să nu facă anticipări despre un viitor prea nesigur. Nu făcuse oare o greșeală?

În cele din urmă, putură să-și admire toți patru opera. Daniel îi întinse lui Annie o cupă de șampanie și ciocni cu ea.

– Pentru prezent! îi aruncă el înainte de a se întoarce spre micuțe.

Și Crăciun fericit la toată lumea!

Zâmbetul radios care-i ilumină fața îi dovedea Anniei că era la fel de emoționat ca ea de a împărtăși acest ritual familial. Se apropie de el, și Daniel îi trecu un braț în jurul umerilor, înainte de a o săruta pe frunte.

La fiecare gest tandru din partea lui, tânăra femeie simțea cum renaște speranța pe care o nutrise noaptea trecută. Ce-i drept, nu se îndoia decât atunci când el era absent. Ori nu-l văzuse toată ziua. Dimineață devreme fusese chemat la o întâlnire. Era puțin stranie această întâlnire într-o dimineață de duminică, atât de aproape de Crăciun, dar Daniel promisese că-i va explica mai târziu.

Cât despre ea, mersese la slujbă împreună cu gemenele, și apoi se plimbaseră prin cartier. Ziua fusese plăcută, dar Annie nu putea să scape de o neliniște surdă. Daniel și cu ea vor trebui curând să părăsească această lume fermecată în care trăiau zi de zi și să vorbească despre viitor. Ea încerca să nu se gândească la asta, să rămână fidelă promisiunii de a trăi în prezent, dar era mai ușor de spus decât de făcut.

– Este păcat că n-avem nimic de pus la piciorul pomului, făcu mica voce a Jessicăi.

– Și aceste cadouri pe care le-ați adus de la magazinul de jucării cu unchiul Davis? le aminti Annie.

Fără să se lase rugate, gemenele se repeziră în camerele lor și reveniră foarte repede chicotind de plăcere, cu brațele încărcate de pachete pe care le aranjară în jurul pomului.

Daniel sugeră atunci să comande o cină în apartament, apoi vorbi despre un program special de Crăciun la televizor. Încântate, cele două micuțe se instalară pentru o oră în fața aparatului, fiecare cu un copios hamburger.

Camera cea mai mare a apartamentului se găsea în partea ocupată de Daniel. Aici li se servi masa. Masa fusese aranjată cu o față de masă brodată de bumbac, tacâmuri de argint, lumânări și un buchet de trandafiri. Annie luă mâna lui Daniel.

– Oh, este extraordinar, mă întrebam de ce n-ai comandat nimic pentru noi.

El puse stăpânire pe mâinile ei și le puse pe pieptul lui. Apoi o luă de umeri, o trase spre el și, ridicându-i bărbia, o sărută lung pe buze.

Un fior de plăcere o străbătu pe tânăra femeie. Ea simți inima lui Daniel bătând din ce în ce mai repede, în pieptul lui, degetele lui alunecară pe pielea ei, buzele lui strivindu-le mai dur pe ale ei. Abandonându-se simțurilor, ea nu mai era conștientă decât de acest corp masculin lipit de al ei. Și deodată, acest schimb de săruturi, aceste mângâieri tot mai insistente nu mai fură suficiente.

În același moment, totuși, Annie realiză că locul unde se găseau nu le permitea să meargă mai departe. Se îndepărtă încet de Daniel și, ținându-l de mână, îl conduse spre masă.

În timpul cinei, un singur gând o preocupa: "Annie VerHollan îl iubește pe Daniel Marshall".

Capitolul 9

Te iubesc, Daniel. Annie repetă de câteva ori aceste cuvinte pentru ea însăși. Ele sunau minunat, erau perfecte, dar se temea încă să le pronunțe cu voce tare.

Aruncă o privire lui Daniel și încercă să-și imagineze reacția lui. El o privea, fără să spună nimic. Era oare ce voia să audă? Dar cum ar putea fi interesat serios de ea, de vreme ce familia VerHollan nu-i adusese până acum decât necazuri? Daniel era poate pregătit pentru o legătură fără viitor, dar nu pentru o declarație de dragoste atât de solemnă.

El rupse tăcerea.

– Annie, aș vrea atât de mult să vii acolo.

– Unde?

– În Africa. Mi-ar plăcea să-ți arăt acea țară, să te fac s-o cunoști.

Tinerei femei îi era greu să-l creadă. Vorbea oare serios? El o privea, cu un zâmbet încântător pe buze, ca și cum exista o șansă ca ea să se poată îmbarca de azi pe mâine pentru continentul african. În alte circumstanțe, poate... dar nu în acest moment!

– Mi-ar plăcea, recunoscu ea, dar nu văd cum aș putea s-o fac, Daniel. Gemenele au nevoie de mine, și nu le pot face să lipsească de la școală ca să le luăm cu noi. Poate vara viitoare.

– Dar mă voi întoarce până în momentul acela.

– Crezi într-adevăr?

– Despre asta am vorbit la telefon în această dimineață, îi explică el clătinând din cap. Ei sunt de acord să angajeze un nou șef de lucrări. Și patronul meu ar vrea să dau o fugă la Washington pentru ca să începem să punem la punct problema succesiunii mele.

De ce oare Annie era atât de sceptică? Nu reușea să creadă în această revenire. El trebuia mai întâi să se întoarcă în Africa pentru a găsi un înlocuitor, și apoi era acea călătorie la Washington care-i va întârzia și mai mult plecarea. Nu, Daniel nu era grăbit să se întoarcă.

El se ridică, strânse bolurile care conțineau sufleul, înainte de a servi felul următor. În timp ce o servea, o examină cu atenție pe Annie. Îl credea oare? Tocmai simțise că atmosfera devenise mai încordată. Dar se așteptase la

asta: imediat ce aborda problema viitorului cu Annie, ea se încorda, și relația lor încă fragilă era destabilizată.

– Dar să știi, adăugă el, nu sunt atât de naiv. Sunt sigur că vor să mă angajeze din nou pentru un alt proiect. Dar sunt hotărât să le refuz oferta.

Decizia lui era fermă.... Dar era preferabil pentru Daniel să se ducă la această întâlnire ferm hotărât, pentru că ei vor încerca fără îndoială să-l încânte cu o propunere tentantă. Cu siguranță, s-ar fi lăsat tentat, cu câtva timp în urmă, dar nu acum. Simțea cum crește în el dorința de a reveni definitiv, și de a se instala cu fiicele lui... și cu Annie.

– Crezi că gemenele vor fi în formă pentru expediția din seara asta? întrebă el pe neașteptate.

Annie era fericită că schimbă subiectul, deoarece începea aproape să-și piardă pofta de mâncare. Ea luă o înghițitură de piept de pui din farfuria ei, în timp ce Daniel îi amintea de planurile lor pentru seara aceea.

Nu cu mult timp în urmă, Jessica și Kendall fuseseră singurul lor punct de interes. Dar francheța lui Daniel tulburase raporturile lor. Tânăra femeie văzuse la început în el o ființă închisă și misterioasă, dar el ținuse seama de critica ei. El se străduise ca să se deschidă în fața ei, pentru a răspunde întrebărilor ei.

Atunci, dacă spunea că este pregătit să revină și să se ocupe de gemene, de ce-i punea la îndoială cuvântul? De ce

nu putea să-l accepte? Nu petrecuse ultimii doi ani încercând să-l convingă că tocmai asta trebuia să facă?

Poate că nu, la urma urmei. Cu toată onestitatea, nu se gândise niciodată cu adevărat că va dori să se ocupe singur de fiicele sale. Și apoi, n-avea nici o grabă să se despartă de cele două mici protejate ale sale. Ea dorea numai ca ele să știe că aveau un tată care le iubea, cineva care nu era doar un nume pe un stupid cec în alb.

Și dacă revenea de-adevărat? Annie nu știa cum ar reacționa dacă le-ar pierde pe gemene... dar știa că părinții ei n-ar ierta-o niciodată că favorizase acest plan. Cum putuse oare să ajungă într-o situație atât de complicată? se gândi ea oftând. Și mai ales, cum o va scoate la capăt?

– ... după aceea, m-am gândit că am putea să ne oprimsă luăm un desert pe drumul de întoarcere, continua Daniel.

– Da, este o idee bună, spuse Annie, deși nu ascultase ce-i explicase.

După o privire la ceasul ei, adăugă:

– Și dacă fetele ar suna-o pe mama înainte de plecare? Te-ar deranja?

– Bineînțeles că nu, o asigură Daniel cu un mic semn din cap. Vrei să-i sunăm imediat, înainte ca Lillian să se neliniștească?

Annie, care avea încă în memorie dezastrul de ultima dată încuviință.

– Da, este preferabil.

Se duse să le caute pe gemene, și așteptă câteva minute cu ele până când programul televizat se termină. Apoi se instalară toate trei pe patul lui Annie. O dată legătura stabilită, tânăra femeie o trecu pe Kendall bunicii ei, făcând-o să promită că-i va lăsa și Jessicăi ceva de povestit.

Kendall vorbi timp de cinci minute bune și făcu o relatare completă a vacanței lor de la plecare la aeroport, fără să omită nici un detaliu. Annie trebui s-o întrerupă și trecu receptorul surorii ei, care nu se arătă nici ea zgârcită cu amănuntele: făcu precizări bunicii despre mărimea apartamentului lui Davis, asupra culorii cerului când ningea și asupra modului de decorare a unui brad de Crăciun.

Când îi spuse la revedere lui Lillian, întinse receptorul lui Annie.

– Dumnezeule, Annie! exclamă doamna VerHollan. Ce idee ai avut să-l faci pe acel bărbat să intre în viața lor? Imaginează-ți suferința acestor fetițe dacă nu le sună. Știam că se va ajunge la catastrofă. Sper doar că vei ști cum să le ajuți să facă față decepției lor.

Tânăra femeie n-avea decât o dorință: s-o trimită la plimbare pe mama ei, dar se stăpâni din cauza micuților.

– Vom vorbi în ziua de Crăciun, mamă, încheie ea. Cred că Mary Jane va trece să vă vadă acasă cu o mică surpriză, adăugă ea clipind din ochi spre Jessica și Kendall.

Fetele îți trimit sărutări. La revedere.

Închise telefonul și deschise sertarul noptierei pentru a lua de acolo ceva care să-i ușureze migrena care o cuprinsese.

***

– Este exact ce am nevoie, exclamă Annie, în timp ce se îndreptau toți patru spre stația de autobuz.

Gemenele țopăiau în față și numai Daniel o auzi. El se întoarse s-o privească, așteptând explicații.

– Mersul pe jos după cină, precizează ea. Este exact ce m-a sfătuit doctorul.

Era un motiv valabil, dar nu adevărat. Annie avea în realitate nevoie să fie abătută de la gândurile ei sumbre. Cu puțin noroc, această expediție va avea efectul scontat. Și era de asemenea o ocazie oferită celor patru de a regăsi puțin din ambianța Crăciunului.

Cu Daniel, hotărâseră să facă un tur prin fața vitrinelor marilor magazine: noaptea era un spectacol magnific și va fi fără îndoială mai puțină lume.

Autobuzul înaintă pe strada a cincea, și putură astfel să admire toate decorațiunile în drum. Erau puțini oameni pe

trotuare, dar Annie se miră să vadă mulțimea care se înghesuia în fața vitrinelor celor mai frumoase magazine.

Șirurile de așteptare erau separate de restul trotuarului printr-o frânghie și se alăturară toți patru restului mulțimii. Annie observă cele câteva cupluri de îndrăgostiți prezente, întrebându-se dacă erau animați de aceeași pasiune pe care ea și Daniel o cunoscuseră noaptea trecută...

El își trecu un braț în jurul taliei ei în timp ce șirul înainta.

– Sunt mult mai mulți oameni aici decât mi-am imaginat, mărturisi el, dar cel puțin toată lumea pare bine dispusă! În fine, aproape toată lumea, adăugă el cu o privire piezișă.

Deoarece Annie era într-o dispoziție posomorâtă în seara asta. Dar el se feri s-o întrebe de ce... Ea reuși să-i zâmbească, se întoarseră amândoi spre gemene și admirară vitrinele cu ele.

Când micuțele descoperiră o vitrină care reconstituia o scena din "Mica prințesă", scoaseră strigăte de bucurie.

– Oh, este exact cum mi-am imaginat! exclamă Jessica bătând din palme.

Era vizibil fascinată de scenă. Și când Annie o conduse puțin mai departe, fetița îi explică de ce această poveste îi plăcuse atât de mult.

– Vezi, atunci când cineva te iubește, el te regăsește întotdeauna, cum ne-a regăsit tata pe noi, pe Kendall și pe mine.

Daniel auzise oare? Annie se întoarse pentru a se asigura și a împărtăși cu el ceea ce-i mărturisise Jessica, dar el era deja mai departe, ținând-o pe Kendall de mână.

Așadar, fetițele voiau să trăiască împreună cu tatăl lor, acum era o certitudine. Dar erau oare conștiente de toate consecințele unei asemenea elegeri? Annie se îndoia...

Nici ea nici Daniel nu făcuseră planuri concrete. Tânăra femeie se întrebă dacă vorbise despre asta cu fetele lui. În orice caz, dinspre partea ei, nu făcuse nimic. La urma urmei, nu era nimic uimitor în asta, fiindă nu luase în considerare niciodată în mod serios întoarcerea lui Daniel. Acum când această revenire părea să se confirme, cum vor anunța vestea gemenelor? Și mai întâi, când conta să se întoarcă exact? Vor trebui fără îndoială luni de zile înainte să găsească un director de șantier pentru a-l înlocui. Și va trebui după aceea să-l formeze...

Ar putea cu ușurință să treacă un an, înainte să fie într-adevăr în măsură să se ocupe de copiii săi. Jessica și Kendall vor fi avut timp din plin să se pregătească pentru această schimbare, și părinții ei de asemenea, spera Annie.

Daniel și Kendall le așteptau puțin înainte. El râse de o remarcă pe care tocmai o făcuse fiica sa, apoi îi luă mâna și o antrenă în fața vitrinei următoare. Întorcându-se din nou, verifică dacă Annie și Jessica îi urmau. Și când le văzu, figura lui se lumină de un zâmbet radios care încălzi inima tinerei femei.

Aceasta nu înțelegea bine unde era locul ei în acest proiect. Aceste câteva zile de vacanță nu erau suficiente pentru a construi o legătură stabilă. În douăsprezece luni, legătura lor va fi o poveste veche.

Cum Daniel și Kendall se îndreptau spre magazin, fetița se întoarse și-l făcu pe tatăl său să se oprească. Când Annie și Jessica îi ajunseră, ea luă mâna mătușii ei și o puse în cea a tatălui ei.

– Așa, vom merge toți împreună, explică ea.

Daniel îi strânse mâna lui Annie, zâmbindu-i. Ei mergeau în lungul unei străzi liniștite, între bulevarde. Dar pentru ea, nu mai existau vitrine fabuloase, nu mai exista decât Daniel, care mergea alături de ea, ținând-o de mână. Îndoielile ei, temerile și neliniștile ei... toate dispărură datorită apropierii lui Daniel.

Ce comori o făcuse să descopere anul acesta. Ea n-avea nevoie de brad, de om de zăpadă, de cadouri, numai de mâna lui Daniel.

Așa cum promisese, acesta duse mica lui lume la restaurantul hotelului pentru a lua un desert. Cicolatele lor calde se răciră în timp ce fiecare gusta ceea ce comandase celălalt.

– Așadar, care a fost vitrina voastră preferată? întrebă Daniel.

– Mie mi-au plăcut toate, răspunse Kendall.

– Acesta nu este un răspuns, replică Annie.

– Ai rămas mult timp în fața "Căsuței din prerie", nu-ți amintești? După părerea mea, aveai o mică slăbiciune pentru ea, nu?

Urmă o discuție furtunoasă pentru a alege cea mai frumoasă vitrină. Daniel le privea pe toate trei argumentând, bându-și cu mici înghițituri ciocolata și savurând fiecare clipă a acestei scene de familie. De ce n-ar continua toți patru împreună, la urma urmei?

Totuși, primul lui eșec ar fi trebuit să-l pună în gardă împotriva legăturilor bazate doar pe o atracție reciprocă. O privi pe Annie, care glumea cu cele două micuțe. Nu. Dragostea lui pentru Annie nu era datorată doar unei atracții fizice. Ea îi deschisese alte orizonturi prin simțul ei de solidaritate. Daniel nu se mai simțea un individ izolat, avea senzația că face parte integrantă din această lume, de acum înainte.

Annie îi redase familia, sacrificând mult din partea sa. Era pe cât de generoasă, pe atât de loială. Dar va putea oare să se hotărască să părăsească Avonul.... și pe părinții ei?

Capitolul 10

Corul și sutele de voci care-l acompaniau răsunau sub bolta impozantă a bisericii Saint Thomas. Marea biserică de pe Strada a cincea era plină ochi pentru slujba de Ajunul Crăciunului. Bucuria și reculegerea credincioșilor erau contagioase. Annie cânta cu vocea ei de soprană, puternică și cristalină, lăsându-se purtată de timbrul grav și puternic al lui Daniel.

Curând, orga mare interpretă imnul de încheiere și credincioșii începură să se adune în pronaos pentru a-și ura un Crăciun fericit.

Annie rămase fără să se miște pe scaunul ei, cu Jessica adormită pe genunchi. Era încă sub farmecul celor trăite și voia să păstreze puțin din emoția intensă pe care o simțea. Daniel era alături de ea, cu Kendall.

– A fost magnific, nu-i așa? se entuziasmă tânăra femeie.

– Este cea mai frumoasă slujbă la care am asistat de ani de zile, recunoscu Daniel.

El inspiră adânc, ca și cum cuvintele îi fuseseră smulse din inimă.

– Dar nu cred că se datorează numai bisericii, adăugă el. Este faptul de a împărtăși acest moment cu voi trei.

Annie rămase tăcută, incapabilă să articuleze un cuvânt. Atmosfera din biserică, muzica, o făcuseră vulnerabilă, și cuvintele lui Daniel îi apărură ca o revelație. Ochii ei se umplură de lacrimi. Lacrimi de bucurie, de dragoste, de fericire, amestecate de asemenea cu sentimentul extremei scurtimi care caracterizează momentele privilegiate. Căută o batistă în buzunare și își șterse repede cele câteva lacrimi care-i curgeau pe obraji.

– Bun, ar fi timpul să mergem să le culcăm pe domnișoare, nu? spuse ea zâmbind.

Daniel aruncă o privire pe aleea principală. Biserica era acum aproape total golită.

– Da, dar mă necăjește să le trezesc, mărturisi el. Crezi că ne-ar lăsa să ne petrecem noaptea aici?

– Daniel, simțul meu de sacrificiu nu merge totuși atât de departe! De altfel, vor adormi din nou imediat, dacă se trezesc. Ieșiră de pe rândul unde erau instalați și merseră pe aleea centrală în sunetul muzicii.

Cum răsunau ultimele acorduri, Daniel se întoarse spre Annie.

– Crezi că au urmărit o clipă slujba?

– Mai mult decât dacă am fi venit mâine dimineață. O dată ce Crăciunul a sosit, ele nu se mai gândesc decât la cadouri. Cel puțin, după seara asta, vor avea o mică idee despre motivul pentru care sărbătorim Crăciunul.

– Dacă m-ați aștepta pe o bancă la ieșire, ca să încerc să găsesc un taxi?

Răcoarea subită care-i întâmpină afară le făcu bine după căldura înăbușitoare din biserica arhiplină. Annie se așeză pe un mic zid, păstrând-o pe Jessica pe genunchi, în timp ce Kendall rămânea sprijinită de ea.

Tinerei femei începea și ei să-i fie somn. Își rememoră această zi, știind că va rămâne ca una din amintirile ei cele mai prețioase. În cursul după-amiezii, Daniel avusese o nouă întâlnire, și ea rămăsese singură cu gemenele, din ce în ce mai entuziasmate de apropierea Crăciunului.

Mama ei o sunase, aparent bine dispusă și nerăbdătoare să le vadă pe Jessica și pe Kendall. Ea nu-și ascunsese uimirea aflând că Daniel lucra în Ajunul Crăciunului și Annie îi explicase situația. Dacă Lillian ascultase cu răbdare, tânăra femeie știa bine că mama ei nu era convinsă. Cât timp va trebui pentru ca Daniel și părinții ei să se împace? se întrebase ea închizând telefonul.

Fetele petrecuseră ore întregi împachetând cadourile pe care le cumpăraseră pentru tatăl lor. Nu erau decât câteva pachete la baza pomului, deoarece restul vor sosi mai târziu de la polul Nord, le explicase Annie. Gemenele puseseră bomboane pentru Moș Crăciun și merseseră să curețe morcovi pentru renii care trăgeau sania lui. Pe scurt, prevăzuseră totul!

Daniel găsi un taxi și ajunseră rapid la hotelul lor. Bradul era luminat la sosirea lor și se aflau încă aceleași pachete sub pom. Dar Annie remarcă în plus o sticlă de șampanie într-o găleată cu gheață, și un platou cu aperitive lângă șemineu. Ea îl întrebă pe Daniel din privire. Prefăcându-se surprins, el ridică o sprânceană, apoi un zâmbet larg îi lumină fața și, ca prin farmec, oboseala lui Annie dispăru imediat.

Cele două fetițe culcate, reveniră în salon. Cum Daniel se îndrepta direct spre sticla de șampanie, Annie îl opri luându-i mâna.

– Așteaptă, ne rămâne încă o misiune. Să facem pe Moș Crăciun!

Trebuiră să facă mai multe drumuri ca să transporte cadourile din camera lui Daniel unde erau ascunse, până la piciorul bradului. În plus de cele cumpărate de Annie, existau cadouri oferite de părinții ei, de Davis și unele pe care Daniel le cumpărase în ultimele zile.

Câteva pachete alunecaseră sub patul lui Daniel.

Annie se lăsase în patru labe ca să le scoată și când se ridică, se găsi nas în nas cu Daniel. El îi luă repede cadourile din mâini pentru a le așeza pe un scaun, apoi o înlănțui cu tandrețe.

– Aș prefera să te am în patul meu mai curând decât dedesubt, murmură el zâmbind.

Atunci, căzură amândoi pe pat. Annie, uitând de orice reținere își trecu brațele în jurul gâtului lui Daniel, și-l strânse cu putere. Îi plăcea să-i simtă corpul apăsându-l cu toată greutatea pe al ei. Întorcându-se spre el, îi oferi gura și el puse stăpânire pe ea într-un sărut care-i electriză, ducându-i într-un adevărat extaz. Tânăra femeie se lăsă în voia pasiunii și-și strecură mâinile sub puloverul lui Daniel, mângâind pielea lui fierbinte cu vârful degetelor. Ajungea ușor fiecare mușchi, simțindu-i inima cum bate în piept.

Daniel îi acoperea ceafa cu săruturi, descheindu-i totodată nasturii corsajului. Îi adună sânii în palmele mâinilor, fără să înceteze s-o sărute.

– Te iubesc, Annie, te vreau lângă mine.

– Oh, Daniel și eu am nevoie de tine...

Murmurul îi muri pe buze înainte de un "dar" care nu se auzi. Un regret secret, o implorare mută. Dar Daniel n-avea nevoie de cuvinte pentru a înțelege.

Îi dădu drumul, îi încheie nasturii corsajului, o ridică din pat ca s-o ia în brațe. Annie știa că nu era momentul: el va

pleca în curând. Cine știe cât timp vor fi despărțiți? Să facă dragoste, pentru ca apoi să-și spună la revedere? Nu, asta ar fi un chin insuportabil.

– Ce mod de a sărbători Crăciunul, murmură Daniel între două săruturi.

Annie clătină din cap.

– Da, cred că șampania o să mi se pară fără gust, acum.

– Am putea s-o păstrăm pentru mâine.

– Nu, domnule! îl dojeni malițios tânăra femeie. Este ultima noastră speranță de a sărbători Crăciunul liniștit, doar noi doi, înainte să se dezlănțuie nebunia.

– Este întru totul și părerea mea, recunoscu el oftând. Dar aș vrea să-ți spun ceva.

Ea rămase așezată răbdător, în timp ce Daniel destupa sticla cu o precizie de inginer. Apoi veni să i se alăture pe canapea cu două cupe pline de șampanie, puse pe un platou.

– Pentru reunirea din această după-amiază! exclamă Daniel ridicând paharul.

Nu era tocmai ce sperase Annie, dar aștepta urmarea.

– Șeful meu este de acord ca adjunctul meu să preia conducerea proiectului, o anunță el.

– Ce înseamnă asta, de fapt?

– Că nu mă mai întorc în Africa!

Annie nu era sigură că înțelesese bine.

– Nu vei mai pleca deloc acolo?

Cu o expresie fericită, Daniel încuviință, clătinând din cap. Și imaginându-și sutele de zile și de nopți de fericire, Annie nu putu decât să arboreze un zâmbet larg.

– Ai idee ce vei face? îl întrebă ea cu veselie.

Îi făcea plăcere să vadă bucuria lui Daniel și nu ținea să-i întunece entuziasmul. De altfel, nu-i împărtășea decât în parte veselia. Dacă n-ar fi fost decât ei doi, totul ar fi fost perfect. Dar erau gemenele, părinții ei...

Daniel își puse paharul și o privi drept în ochi.

– Vrei să știi dacă am făcut deja planuri?

Speriată înainte de a auzi răspunsul, Annie clătină din cap.

– Nimic sigur, Annie. Înțelegi, am făcut deja acea greșeală înainte. De data asta, vreau ca oamenii pe care-i iubesc să aibă un cuvânt de spus, precizează el fără s-o slăbească din ochi. Pentru a fi întru totul cinstit, am fost deja contactat de câteva persoane. Șeful meu are un prieten care m-a sunat de două ori pentru un proiect în Arizona, și sunt mai mult decât interesat de construcția unui pod în Hawaii. Știi că eu și climele calde...

"Dar este cald în Georgia!" se gândi Annie, care se forța să păstreze o expresie neutră, să nu acorde atenție panicii care câștiga rapid teren, distrugându-i fericirea. Își puse cu atenție paharul pe masă.

– Și gemenele? murmură ea cu o voce care-i trăda neliniștea.

– Oh, Annie!

Era oare un strigăt de decepție? Sau Daniel era jenat fiindcă pusese întrebarea cea mai dificilă în primul rând?

– Le iau cu mine, răspunse el imediat. Era fără apel. Nu trebuie să te surprindă. Am vorbit de sute de ori despre asta în timpul vacanței. Credeam că ai înțeles.

El se opri o clipă, văzând că tânăra femeie scutură din cap.

– Nu-mi vine să cred că n-ai înțeles, Annie.

– Crezi că ar fi înțelept să le dezrădăcinezi așa, de pe o zi pe alta, fără să fie pregătite?

– Ce propui?

– Să te întorci la Avon cu noi, să petreci câtva timp acolo, ca să le dai fetelor timp pentru a se obișnui cu schimbarea.

– Haide, făcu Daniel, gemenele se vor descurca foarte bine. Să mă întorc la Avon fără o situație, mi-ar face impresia că retrăiesc o dramă. Fără să mai vorbesc despre tensiunea dintre mine și părinții tăi. Nu, n-ar fi bine pentru nimeni.

Annie simțea apropierea disputei, și nu știa cum să facă s-o oprească.

– Tocmai, reluă ea, ce faci cu bunicii lor? N-ai fost aici astăzi când au sunat. Fetițele le lipsesc. Nu îndrăznesc să-mi imaginez ce vor face dacă le iei fără să-i previi. De ce nu încerci să te împaci cu ei? Există un mijloc să vă puneți de acord toți trei, nu? Ascultă, dă-mi puțin timp, să le explic ce om minunat ești, un bărbat care merită respectul lor.

Fața lui Daniel, crispată până atunci, se îmblânzi puțin auzind aceste cuvinte.

– Am încercat deja, îi explică el, și cred că nu va merge niciodată. Și nu este rea-voință din partea mea, dar Lillian și Wallace m-au considerat întotdeauna drept "răul". Nu cred că-i pot face să-și schimbe părerea acum.

– Atunci, nici măcar nu vrei să încerci? Îți vei lua fiicele și pe noi ne lași fără nimic.

Daniel nu înțelegea, nu înțelegea nimic. O privi pe Annie și se apropie de ea.

– Nu mi-aș fi imaginat niciodată că lucrurile vor merge atât de repede, mărturisi tânăra femeie. Credeam că aveam luni de zile înaintea noastră, timpul necesar să găsim un compromis..... Dumnezeule, ce voi deveni?

Avea un aer abătut, disperat. Daniel știa ce voia ea să facă, ce era în măsură s-o facă fericită.

– Cred că va trebui să faci o alegere, Annie, declară el cu blândețe. Oriunde trăiești, vei rămâne întotdeauna în inima Jessicăi și a lui Kendall, dar ce aș vrea mai presus de orice... este să vii să trăiești cu noi.

Ca acționată de un arc, Annie se ridică, descumpănită. Conștientă de conflictul care-i frământa mintea în acest moment, Daniel încercă o ultimă dată s-o convingă.

– Ai părăsit Avon cel puțin o dată, îi aminti el. Când ai trăit în Spania.

Ai făcut tot posibilul să le faci pe fete fericite, le-ai găsit o salvare... De ce nu profiți ca să pleci și tu?

– Vezi tu, Daniel, asta este diferența între tine și mine: eu știu ce vreau, dar nu sunt destul de egoistă pentru a uita sentimentele oamenilor interesați de alegerea mea.

– În schimb, ești gata să sacrifici sentimentele mele!

Ea scutură din cap.

– Nu crezi că datorez ceva părinților mei? Ei și-au pierdut deja o fiică. Sunt pe punctul de a-și pierde nepoatele. Poți să-mi spui cum aș putea să-i anunț că plec și eu la rândul meu?

– Annie! Pot veni să ne vadă, dacă vor. Nu-ți cer să mă urmezi pe lună! Ei pot telefona și Dumnezeu știe că mama ta s-a făcut auzită în ultimul timp!

– Oh, Daniel, mă înnebunești! exclamă tânăra femeie. Fac tot ce pot pentru a încerca să găsesc un compromis, ți-am spus-o deja de o sută de ori, și tu zădărnicești totul. Sunt între două focuri și acum nu mai știu ce să fac. Sunt nefericită, Daniel. Jessica și Kendall vor trebui să facă alegeri pe care n-ar trebui să le facă. Și nu-mi vine să cred că asta te-ar putea face fericit.

Annie se repezi spre camera ei, trecând prin fața pomului de Crăciun care i se păru deplasat atunci. Daniel nici măcar nu observă culorile lui vii, becurile clipind... o privi pe tânăra femeie îndepărtându-se, poate pentru a ieși din viața lui. Cu o mână pe clanța ușii, ea se întoarse pentru o ultimă dată.

– Cred că în anul acesta Crăciunul este puțin compromis, nu?

Capitolul 11

Daniel rămase singur în încăpere, cuvintele lui Annie răsunând încă în mintea lui. Până acum, petrecuse cea mai frumoasă vacanță de Crăciun din viața lui.... și acum, totul era distrus.

Se simțea trădat. Da, trădat, nu exista alt termen pentru a descrie decepția lui amară. Era prima dată când se deschidea cuiva cu atâta sinceritate, și se văzuse respins. Știa oare Annie cât de greu îi fusese? Își dezvăluise sufletul, dar nu fusese de-ajuns...

Un nou acces de mânie puse stăpânire pe el. De data asta, își reproșa că se comportase atât de naiv.

Cum de nu înțelesese mai devreme că ce se întâmplase în timpul acestei vacanțe era mai aproape de un basm decât de realitate?

Adevărul era că numai un imbecil nu învață din greșelile lui. Și faptul că rămânea acolo, încercând să găsească un mijloc de a repara pagubele, nu făcea decât să agraveze cazul lui.

– Nu, scumpo, nu doresc să deschid restul cadourilor imediat, explică Annie cu o aparență de zâmbet. Cel pe care mi l-ai oferit este atât de frumos, încât vreau să profit încă o clipă... De fapt, cred că am face mai bine să mergem să ne îmbrăcăm, ce spui?

– De acord, dar vom începe prin a strânge totul pentru a avea din nou un brad frumos!

Jessica, de data asta, luase conducerea operațiunilor.

Ușurată că fetițele nu remarcaseră proasta ei dispoziție, Annie putu să rămână așezată. Aruncă pe furiș o privire spre locul unde Daniel se instalase, și-și întoarse ochii la fel de rapid. El o fixa de un timp, ca pentru a încerca să-i citească gândurile.

Recunoscuse pe fața lui urmele unei mâhniri pe care o simțea ea însăși. Dar era în plus la el o hotărâre inflexibilă. Annie simți lacrimile urcându-i în ochi. Dacă Daniel i s-ar fi părut mai înclinat spre compromis, le-ar fi lăsat pe gemene cu treaba lor, și ar fi profitat ca să încerce să lămurească lucrurile cu el.

Dar știa că nu mai era cazul... De aceea, preferă să urmeze ordinele Jessicăi și să adune hârtiile și panglicile care zăceau la piciorul pomului.

Grămada ei de cadouri n-avea deloc nevoie să fie pusă în ordine. Annie nu deschisese decât unul singur din pachetele care-i erau destinate. Îi lipsea curajul să le deschidă pe celelalte și să se prefacă bine dispusă. O durea capul, de cât plânsese în timpul nopții.

Plânsese pentru soarta ei, pentru cea a lui Daniel, pentru toate aceste încurcături. Nici o secundă nu închisese ochii, pândind sosirea lui Daniel în spatele ușii. Fiecare minut care se scurgea făcea să dispară ultimele ei speranțe. Și la primele licăriri ale zorilor, nu mai rămăsese decât un imens gol în jurul și în inima ei.

Cele două gemene aproape terminaseră de făcut ordine, când Jessica se întoarse spre tatăl ei.

– Tată, când îți deschizi cadourile?

– Cred că voi aștepta sfârșitul micului dejun, îi explică el ridicându-se. Am o idee: mergeți să vă îmbrăcați, și eu voi comanda masa!

– Noi vrem pâine prăjită cu unt, declară Kendall pe un ton hotărât. Jessica aprobă, în timp ce Annie se mulțumi să ridice din umeri. Mâncarea era ultima din grijile ei!

Dispăru în camera sa, gândindu-se la cadourile pe care nu le deschisese încă. Ce va crede despre portretul în miniatură al gemenelor? Dar, la urma urmei, nu va mai avea nevoie de acum înainte, dacă intenționa într-adevăr să se instaleze în vest cu fiicele lui.

După un duș rapid care o ajutase să se destindă puțin, Annie se îmbrăcă mașinal. Ce încurcătură! Fusese atât de sigură că stăpânește situația, ea care declanșase totul. Dar ce nu funcționase? Când îi scăpaseră lucrurile din mână? De ce nu văzuse nimic din ce urmase?

Răspunsul era totuși simplu: pentru că se îndrăgostise de Daniel. Toată judecata ei fusese eronată din momentul acela. Crezuse că două persoane îndrăgostite una de cealaltă vedeau inevitabil lucrurile în același fel. Dar se înșelase. Și unul și celălalt doreau poate fericirea gemenelor, dar fiecare avea propriul mod de a privi lucrurile.

Și apoi, mai era ceva... Annie era pe cale să descopere că nu încetezi să iubești la comandă. La ideea de a sacrifica o viață de fericire cu Daniel, lacrimile îi începușară din nou privirea. I se părea că această rană nu se va închide niciodată.

Tânăra femeie termina de periat părul când auzi bătându-se la ușă. Daniel apăru în prag după răspunsul ei.

– Fetele sunt la masă, o informă el. După aceea, vom deschide cadourile mele. Dar aș vrea să-ți vorbesc o clipă înainte, dacă este posibil.

– Bineînțeles, răspunse Annie ridicând din umeri.

Aruncă peria pe măsuța de toaletă, apoi veni să se așeze pe marginea patului.

Daniel luă loc pe singurul scaun din cameră. El se aplecă înainte și vorbi cu calm.

– Știu că poate nu este cel mai potrivit moment pentru a aborda acest subiect, dar n-avem mult timp. Iată, vreau să le anunț astăzi vestea fetelor. Să le dau puțin timp pentru a se obișnui cu ideea că vor trăi cu mine. Și aș vrea să fii acolo, dacă nu-ți cer prea mult.

Daniel era sigur de un lucru: putea să conteze pe susținea lui Annie. O cunoștea destul pentru a ști că n-ar face nimic ce ar putea să jeneze relațiile sale cu gemenele.

– Voi fi acolo, Daniel, îl asigură ea. Cred că este important pentru fete să știe că sunt de acord.

El păru ușurat și Annie se întrebă dacă, într-un moment sau altul, el se îndoise de bunăvoința sa... Și de ce oare? Nu era sortită să se sacrifice pentru alții?

– Pe de altă parte, reluă el, n-aș vrea ca povestea să aibă asupra părinților tăi efectul unei bombe. Aș vrea să-mi spui cum să procedez. Annie oftă. Dacă ar fi avut o soluție i-ar fi dat-o bucuroasă. Dar nu vedea cum să ușureze mâhnirea părinților săi. Un lucru era sigur: o vor primi mai bine dacă i-o anunța ea.

– Trebuie să plec la Washington pentru acea întrevedere cu șeful meu, îi mai explică Daniel.

Mă gândeam să trec prin Avon pentru a lua lucrurile micuțelor.

Cu lacrimi în ochi, tânăra femeie îi răspunse fără să-l privească, încercând să se stăpânească.

– Cred că am face mai bine să-i sunăm pe părinții mei astăzi, și după aceea să le anunțăm vestea gemenelor.

Știa că nu-și va mai putea păstra sângele-rece un minut în plus. Ridicându-se cu efort, ajunse la fereastră și fixa perdeaua de voal, cu privirea goală. Trebuia să iasă. Imediat...

– Altceva, Annie, făcu vocea lui Daniel care era acum exact în spatele ei.

– Ce? El își puse mâinile pe umerii ei și o făcu să se întoarcă spre el.

– Îmi pare rău. Dacă știam cum să fac să suferi mai puțin, aș fi făcut-o. Dar nu pot decât să-ți repet cât de rău îmi pare că te fac să suferi. Îmi pare rău că nu vezi cum să-ți faci viața cu noi.

Incapabilă de a vorbi, cu lacrimi în ochi, Annie scutură din cap. Voia ca el să se oprească.

– Credeam că ne înțelegeam, dar m-am înșelat, încheie el cu tristețe.

– N-am terminat să mă îmbrac. Vin într-un minut, ca să deschidem cadourile.

Găsind în ea ultimele rezerve de energie, reușise să vorbească, pentru a înceta mai repede această tortură.

Daniel închise ușa în spatele lui, cu moartea în suflet.

După-amiaza i se părea interminabilă lui Annie. Era sfârșitul relațiilor ei privilegiate cu Kendall și cu Jessica. Dar, mai ales, era sfârșitul unei povești de dragoste care abia se înfiripase.

Verbul a iubi răsuna în urechile ei încărcat cu mii de nuanțe diferite. Annie le iubea pe gemene, își iubea părinții, pe Mary Jane, și chiar pe Roy, pe fiecare în felul lui. Și toate astea se numeau a iubi. Era greu să creadă că ce simțea pentru Daniel era făcut din aceeași stofă. Era atât de puternic, atât de răscolitor. Nici fetițele, nici părinții ei, nici Mary Jane n-aveau ca acest bărbat puterea s-o facă să-i bată inima, s-o facă să ardă de dorință, s-o facă să treacă de la fericire la disperare...

– Annie! Annie!

Vocea lui Kendall o smulse din gândurile ei sumbre și o urmă pe fetiță pentru a admira cazarma pompierilor pe care e o construiseră cu ajutorul tatălui lor.

– Ați făcut treabă bună toți trei, îi felicită ea.

Gemenele erau încântate să audă aceste laude. Daniel îi adresă tinerei femei unul din zâmbetele lui de neuitat. Era zâmbetul pe care-l adresează un bărbat celei pe care o iubește. Iată douăsprezece ore de când Annie îl aștepta. Douăsprezece ore care i se păruseră o eternitate.

El se ridică și se întoarse spre fete.

– Voi n-ați vrea să prânziți acum? Și după prânz, vă propun un tur în parc.

Ce spuneți?

Fără să se lase rugate și cu chicoteli vesele, gemenele plecară să-și caute mantourile, apoi se ciorovăiră pentru o pereche de mănuși, în timp ce Annie decupla ghirlanda

electrică a bradului, iar Daniel strângea cutia cu Lego pe care o primise drept cadou de Crăciun.

Erau deja pe culoar când sună telefonul. Annie îi făcu semn lui Daniel să continue cu fetele.

– Sunt sigură că este Mary Jane, îl informă ea. Duceți-vă, vă voi ajunge. Nu prea mi-e foame oricum, adăugă ea alergând să răspundă.

– Crăciun fericit! făcu vocea lui Davis Marshall la celălalt capăt al firului. Tânăra femeie rămase fără voce o clipă, timp cât să-și adune gândurile.

– Annie? Mă auzi?

– Sunt aici, Davis. Crăciun fericit și ție.

– Ce mai faci? Fetele sunt mulțumite de ce au primit? Ce părere ai de cadoul meu?

– Încă nu l-am deschis... mărturisi ea.

Annie nu știa să mintă și răspunsese înainte să se gândească la consecințe.

Fu rândul lui Davis să rămână tacut. Când vorbi din nou, tonul lui se schimbase.

– Annie? Ceva nu merge?

Oftatul care-i scăpă spunea destul de mult.

– Te-ai certat cu Daniel?

– Poți s-o spui, Davis.

– Povestește-mi puțin. Nu pot să te ajut, dacă nu-mi spui mai mult.

– Este Crăciunul, Davis, și nu vreau să-ți stric seara cu necazurile mele.

– Va fi mai rău dacă nu-mi spui nimic.

– Bine. Annie făcu o pauză, și de data asta Davis așteptă cu răbdare.

– Daniel nu se mai întoarce în Africa, îl anunță ea pentru început.

– Dar este fantastic!

– Așa credeam și eu, la început. Dar a hotărât să ia gemenele în următoarele zile și să se instaleze la mii de kilometri de Avon.

– Numai el și fetele?

În fața perplexității lui Davis, tânăra femeie înțelese că trebuia să meargă până la capăt cu explicațiile.

– Ei bine, într-adevăr, mi-a propus vag să vin cu el.

– Și tu ai răspuns... începu el lăsând fraza în suspensie.

– Davis! oftă Annie. Cum aș putea să mă gândesc la asta? Părinții mei au nevoie de mine.

– Annie, ești pe cale să-mi spui că Daniel te-a cerut în căsătorie... și că tu ai refuzat?

– Nu, nu este tocmai așa... În fine, nu mi-a cerut cu adevărat să mă căsătoresc cu el. El va pleca în vest și le va duce pe fete cu el...

– Da, am înțeles. Dar nu pentru că le ia pe gemene ești atât de nefericită.... Este ceea ce voiai, nu-i așa? Fii cinstită cu

tine însăți, Annie. Doar n-o să-ți sacrifici fericirea cu Daniel numai pentru că îți faci griji pentru părinții tăi?

Davis era un liber-cugetător, raționă ea. Cum putea el să înțeleagă forța legăturilor de sânge?

– Nu-i atât de simplu...

– Îl iubești?

O imagine printre atâtea altele se impuse în mintea lui Annie. Zâmbetul lui Daniel... Și nu putu nega evidența.

– Da, mărturisi ea într-o suflare.

– Lasă-ți inima să vorbească, Annie. Lui i-ai spus că-l iubești?

– Nu. Cred că... că mi-e puțin teamă să admit.

– Ai motiv să te temi. Vei avea o alegere de făcut... Vezi tu, Daniel vrea ceea ce n-a avut niciodată mai înainte. Vrea un angajament din partea ta. Certitudinea contează pentru el mai presus de orice.

– Bineînțeles, Davis, numai că gemenele sunt importante pentru părinții mei. Cum pot oare participa la ce-i va despărți pentru totdeauna?

– Crezi ceea ce spui?

– Dacă Daniel acționează nesăbuit, pierde orice șansă. Nu vreau ca lucrurile să se întâmple astfel. Este un bărbat minunat și țin ca părinții mei să-l înțeleagă.

– Draga mea, părinților tăi le revine să facă alegerea! Prețul de plată este poate să-și dea seama că o împăcare nu

va fi niciodată posibilă. Dar tu nu poți să faci nimic în această privință, chiar dacă-i iubești din toată inima.

Annie își simți ochii plini de lacrimi. Davis avea completă dreptate.

– Gândește-te bine, Annie. Deoarece lucrurile sunt foarte simple, în realitate: n-ai decât să fii cinstită cu tine însăți. Gândește-te la asta... Davis promise că va suna din nou mai târziu, apoi închise. Simplu? Găsea asta simplu?

Annie rămase așezată, privind în gol, lăsând gândurile să se desfășoare liber. Și întotdeauna reveneau la Daniel, la zâmbetul lui, la săruturile și la mângâierile lui.

Dacă îl iubea pe Daniel, ce alegere i se oferea? Nici una.

Davis avea dreptate, la urma urmei. N-avea decât să fie cinstită cu ea însăși... și să asculte ce-i dicta inima. Era asta... sau să ducă o viață nefericită tot restul zilelor ei.

Îl iubesc pe Daniel.

De data asta, aceste cuvinte avură un efect magic. Annie era de acum înainte convinsă că nimic n-ar putea s-o abată de la această dragoste. Zâmbitoare, cu inima ușoară, respinse cu un gest deliberat cutia cu șervețele de hârtie.

Apoi, acționând sub impulsul momentului, se repezi afară din camera sa, alergând până la ascensor, ca să meargă să le găsească în restaurantul hotelului pe cele trei persoane care contau cel mai mult pentru ea.

De acum înainte, știa unde era locul ei.

Epilog

Daniel zări o Annie radioasă traversând sala. Gemenele erau ocupate cu tăiatul fripturii de curcan și n-o văzură venind.

– Crăciun fericit! murmură ea aplecându-se spre el.

În realitate, Crăciunul lui Daniel începu exact în această clipă. Aceste cuvinte și acest zâmbet îi spuneau că Annie era cel mai frumos cadou la care poate să viseze.

El arboră un zâmbet radios, și tot restaurantul i se păru că strălucește într-o nouă lumină.

În același moment, cele două gemene observară prezența lui Annie. Ele o conduseră la bufet și o ajutară să-și umple farfuria din abundență.

Daniel le privea de departe. Cum putuse o secundă să-și imagineze să-și petreacă viața fără ea?

La sfârșitul mesei, toată lumea era atât de exaltată, încât deserturile părură de prisos! Micul grup hotărî să facă această plimbare fără să mai aștepte în Parcul Central.

Cu acadele în gură, Kendall și Jessica îi antrenară pe Annie și pe Daniel în urma lor.

– Cum pot să mănânce dulciuri după un prânz atât de copios?

O dată sau de două ori, gemenele se întoarseră pentru a le cere să se grăbească.

– Probabil că n-ai o foarte bună memorie, glumi Annie. Nu-mi spune că, atunci când erai copil, n-aveai întotdeauna loc pentru desert?

– Dar ar fi putut să ia prăjitura cu rom și stafide la hotel.

– Nu doreau așa ceva, ce vrei? Cunoști mulți copii de opt ani care ar prefera o prăjitură în locul unei acadele?

Daniel clătină din cap, râzând. Apoi se opri ignorând apelurile insistente ale celor două fetițe.

– Annie, trebuie să-ți spun: nu pot trăi fără tine.

– Vrem să patinăm pe gheață, tată!

Jessica și Kendall veniră să li se alăture, împiedicând-o pe Annie să răspundă. Daniel nu îndrăzni să le decepționeze, dar nu era sigure că patinoarul va fi deschis. Se aventurară în parc și descoperiră că funcționa într-adevăr.

Închiriară cu toții patine. Daniel știa că trebuia să nu piardă șansa care i se oferea. Punând stăpânire pe patinele

lui Annie, o făcu să se așeze pe una din băncile care mărgineau pista de gheață.

– Voaiai să-mi vorbești? îi aminti ea.

Cum Daniel clătină din cap, ea adăugă:

– Eu, mai întâi... Am reflectat mult la ce mi-ai spus în această după-amiază, dar m-am gândit și mai mult la ce n-am spus eu. Și trebuie să recunosc că toată această reflecție nu ne-a dus foarte departe.

Ea făcu o pauză.

– Și apoi a sunat Davis, reluă ea ridicându-se de pe bancă. Are realmente darul de a merge drept la țintă, nu-i așa?

Daniel o asculta pe tânăra femeie, în culmea fericirii. La fiecare gest, la fiecare cuvânt al lui Annie, își simțea inima devenind mai ușoară.

– Prima mea greșeală, continuă ea, a fost să cred că nimic nu era simplu în această poveste. Aveam impresia că stârnisem un monstru care ne va înghiți pe toți. Dar Davis mi-a arătat că problema mea era de fapt foarte simplu de rezolvat.

Se apropie de Daniel, dar încă nu destul pentru ca acesta s-o poată lua în brațe.

– Deoarece este ceva care o ia înaintea celorlalte, încheie Annie. Te iubesc, Daniel, te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Ca prin farmec, ultima povară care apăsa inima tinerei femei dispăru. Dragostea pentru Daniel era libertatea,

fericirea de a o împărtăși cu el fără piedici. Să-l iubească, îi lărgise brusc orizonturile, și va fi cea mai frumoasă dintre aventuri.

Dorea să-i spună asta, dar cuvintele nu veneau. Și, cum el o lua în brațe, cu blândețe ea îl sărută, pentru a-l face să împărtășească emoțiile ei fără ajutorul cuvintelor.

Era în această îmbrățișare o promisiune imensă de pasiune, dar și de împărtășirea unui angajament reciproc. De acum înainte, Annie nu-și imagina să trăiască fără toate astea.

– Mă simt absolut invincibilă, mărturisi ea, fixându-l cu intensitate.

În spatele zâmbetului pe care i-l adresă atunci Daniel, simți o rezervă care o făcu imediat să tremure de teamă. Dar el se grăbi să pună din nou stăpânire pe buzele ei, pentru a șterge numaidecât orice incertitudine.

– Te iubesc. Ai dreptate, este foarte simplu... recunoscu el îndepărtându-se ușor de ea. Am atâtea lucruri să-ți spun.... Așadar, aveai dreptate să-mi reproșezi că nu voiam să găsesc un compromis cu părinții tăi. Cred că anii de atitudine negativă sunt ca anii de fumat pipă. Este un prost obicei de care nu scapi atât de ușor. Trebuie voință, ca să te schimbi. Și vreau să încerc să mă înțeleg cu părinții tăi, Annie. Meriți acest preț. Și în doi ani, avem o șansă să reușim. Nu va fi poate perfect dar, îți jur, nu va fi vina mea.

Annie se apropie de el.

– Apreciez că vrei să încerci să te împaci cu ei. Și dacă refuză să te accepte... atunci vor trebui să mă piardă.

Nu fusese ușor să dea glas acestui gând și tânăra femeie se întreba chiar dacă va fi capabilă să-și țină o asemenea promisiune. Dar, imediat, avu din nou siguranța că singurul lucru de care nu se va putea niciodată lipsi era dragostea lui Daniel. Cum o strângea în brațe, simți bătăile neregulate ale inimii lui.

– Nu vreau ca lucrurile să ajungă acolo, murmură el. Dacă aș putea să-ți fac un cadou, ar fi această împăcare cu părinții tăi.

– Tu ești cel mai frumos cadou pe care aș putea să-l am, Daniel, îl asigură Annie, reclamând un nou sărut.

Sfârșit